

Metod Žunec

SPREGLEDANA SLOVENŠČINA

Izvorno ozadje
slovenskega besedotvorja

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Posvetilo

*Knjigo posvečam v spomin Petru Amalietiju,
ki je v slovenskih besedah prvi ugledal,
kar so drugi spregledali.*

Zahvala:

*Zahvaljujem se uredniku in založniku
založništva Jutro, gospodu Stanislavu Kodriču za
gostoljubnost, potrpežljivost in naklonjenost, za
vse nasvete in predloge, za vse tehnične rešitve,
za dodelitev podnaslova knjige in za to, da je
knjiga prosta mnogih tujk, ki jih brez pomisleka
uporabljamo, ne da bi se ozrli v zakladnico
slovenskega besedišča.*

Pisec

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

811.163.6'373.611

ŽUNEC, Metod

Sprejeda slovenščina : izvorno ozadje
slovenskega besedotvorja / Metod Žunec. -
Ljubljana : Jutro, 2022

ISBN 978-961-7024-19-7

COBISS.SI-ID 126314499

Vsebina

Uvod	9
Slovenščina – upočasnjevalec misli univerzalnega jezika	13
Uvod v jezik	13
Univerzalni jezik, hitrost in slovenščina	14
Svetloba	16
Zvok	18
Snov	20
Misel, jezik in človek	22
Jezik nastaja po načelu zgoščanja pomena	26
Zavest, tista, ki je vedno že tam	27
Izvirne energije, odnosi med njimi in pot združevanja	32
Odnos dopolnjujočnosti in ostali odnosi	32
Štiri temeljna načela univerzalnega jezika	35
VSTOP V JEZIK.	37
Črke slovenske abecede kot nosilke osnovnih glasov in pomenov slovenščine.	38
Črka A	39
Črka B	46
Črka C	47
Črka Č	50
Črka D	50
Črka E	51
Črka F	51
Črka G	52
Črka H	52
Črka I.	52
Črka J.	53
Črka K	53
Črka L	54
Črka M.	58

Črka N	58
Črka O	59
Črka P	60
Črka R	60
Črka S	60
Črka Š	61
Črka T	61
Črka U	61
Črka V	62
Črka Z	62
Črka Ž	62
Črka/znak Ð	62
Osnovna števila v slovenščini	64
0 , nič	64
1 , ena	67
2 , dva	68
3 , tri	69
4 , štiri	70
5 , pet	70
6 , šest	72
7 , sedem	73
8 , osem	75
9 , devet	81
10 , deset	82
Vstop v besede	85
Nekatera načela tvorbe slovenskih besed	85
Lastno življenje jezika	87
Mala hipoteza o nastanku slovenskega jezika	88
Nepremočrtost evolucije slovenskega jezika	89
Tolmačenje slovenskih besed	89
Slovenščina, jezik, črka, zlog, beseda, poved, stavek	90
Jezik	90
Črke	91

Zlogi	93
Slovarček zlogov slovenskega jezika	94
Besede	96
Poved in stavek.	97
Govoriti, trditi, dejati, povedati, praviti, pripovedovati, reči, meniti se, tveziti, veleti, bajati: besede vezane na uporabo jezika	97
Kozmologija v slovenskem jeziku	100
Preseganje vpetosti v vesoljno kolo.	106
Razpad vesoljnega kolesa	111
Prazlog RU: združena KAR in RA	115
Božanstva kot odmev in zrcalo kozmologije starih Slovenov	123
Biti, Bit, človek, ljudje, Ljubezen, svetloba.	128
Bitje, biti Bit, bit' ti	128
Človek, čluvek	136
Ljubezen in besedišče z zlogom LU	141
Matematična utemeljitev pomena besede Lubazen (Ljubezen)	142
Besedišče z zlogom LU	145
Pojmovanje higiene v slovenščini	165
Pojem usode v slovenščini	166
Delitev Uma v slovenščini.	170
Pojmovanje odnosa v slovenščini	178
Spolnost, pot telesa v stanje Velike Celote.	180
Sveta os in os sveta	183
Vest, zvest, zvestoba	184
Pojmovanje in pomen časa v slovenščini	186
Besede, ki so povezane s časom	189
Pojmovanje prostora v slovenščini.	221
Pojmovanje človeka v slovenščini	235
Spol.	243
Zlog <i>AR</i>	245

Čutila	246
Vid.	248
Sluh	256
Okus	258
Voh	259
Tip.	261
Telo	262
Kri in njen pomen v slovenščini	265
Človek kot oseba in osebnost	267
Človek in hrana	269
Obroki	271
Beseda KAR v slovenskem besedišču	273
Zlogi RA, AR, OR, črka »O«	
in besede s priopno -ENOST	292
Besedišče z zlogi RA, AR, OR in pripono -ENOST	294
Zloga RE in ER v slovenskem besedišču	428
Besedišče z zlogom RE	429
Besedišče z zlogom ER	479
Zlog ČI v slovenskem besedišču.	484
Besedišče z zlogom ČI	485
Zloga OL in LO v slovenskem besedišču	523
Besedišče z zlogoma OL in LO	524
Nekatere rastline in pomenske povezave	552
Še nekaj zakladov besed besednega zaklada	556
Kaj vé slovenščina?	619
Simbolika slike na naslovnici	625
Zaključek	628

Uvod

Pred vami je »apokrifni« pogled na slovenski jezik, ki odklepa izvorno ozadje slovenskega besedotvorja. Knjiga je osnovana kot spoj zgodbe, ki jo nosijo v svoji zgradbi slovenske besede, in samosvojega slovarja, ki slovenske besede po eni strani združuje in tolmači po pomenski povezanosti (besede, ki se vežejo na čistočo, prostor, čas, usodo, odnose, človeka), po drugi strani pa po njihovi strukturni sorodnosti (besede, ki vsebujejo zloge RA, AR, RE, ER, OL, LO, ČI). Oba pristopa budita in oživljata védenje, na katerem sloni slovensko besedotvorje, ga vključuje in izraža. V slovenskih besedah krožijo duhovno in snovno, obče in posamično, večno in minljivo, moško in žensko, ločenost in Enost.

V knjigi s pomočjo izvornih slovenskih zlogov in besednih jeder tolmačim tudi nekaj dandanes očitnih tujk (evolucija, konstanta), ki na ta način potrdijo svojo vsebino ali jo celo poglobijo in osmislijo. Pri tem ne gre za izsiljevanje pomena, temveč za širitev prostorskega in časovnega okvirja izvora slovenskih besed.

Naslov SPREGLEDANA SLOVENŠČINA ima dvojni pomen, ki sloni na sami besedi SPREGLEDATI, saj po eni strani kaže na nekaj, česar do sedaj nismo videli, a je bilo to vseskozi prisotno, po drugi strani pa SPREGLEDATI pomeni ponovno videti in izkusiti jasnost širšega pogleda na bivanje. Gre za spremeno iz premalo gledati v »preko gledati«, iz gledati v videti.

Besede so žive. V svoji živosti se bralcu in uporabniku prilagajajo, saj mu razkrijejo samo tiste pomene, ki jih bralec »ve« videti. V skladu z bogatostjo in razvejanoostjo slovenščine sem razlage posameznih ključnih besed večkrat ponovil, ko je to bilo nujno in primerno v povezavi z drugimi besedami. Na ta način slovenščina pove svojo zgodbo, ki je dolgo molčala ujeta v zgradbe besed.

Knjiga ima v sebi arheološki, skoraj genetski pristop, saj kopljem globoko po strukturi besed, v katerih razkrivam pomenske gene slovenskega jezika. Izkazalo se je, da so osnovni pomenski gradniki besed manjši, kot smo mislil do sedaj. Pomenski gradniki besed so posamezni glasovi, zlogi in besedna jedra. Besede s tem zaživijo na vsaj treh ravneh. Primerjam jih lahko s tremi fizikalnimi resničnostmi: mehansko, relativnostno in kvantno. Vzemimo na primer besedo NAMEN. Mehanski pristop je, če besedo vzamemo kot enoto. Vemo približno, kaj si pod to besedo predstavljamo. Relativnostni pristop se odpre, če besedo razčlenimo kot NA-MEN: na (NA) meni (MEN) kot posamezniku je, da odkrijem namen nečesa. Za mene je pot do izpolnitve lahko drugačna kot za tebe. V tem je individualno počelo. Kadar pa besedo razčlenimo kot NAM-EN, iz besede

izstopi univerzalno počelo, saj je najširši namen bivanja nam (NAM) vsem eden (EN), skupni. Kvantno je tisto, kar v globini univerzalne resničnosti povezuje oba druga pristopa. Kakšen je NAMEN, ki je NA MEN⁶ in je NAM EN? NAMEN-JE-ENOST: namen je stanje ENOSTI. Na meni je in nam vsem en namen je dosega stanja ENOSTI. Stanje Enosti je za vse in za vsakega namen, ki naj bi ga dosegli v svojem življenju. Beseda ENOST je kot tista pripona, ki pojasnjuje končno stanje nečesa, bogato zastopana v slovenskem besedišču: OZDRAVLJ-ENOST, OČIŠČ-ENOST, ZACELJ-ENOST, URESNIČ-ENOST ... V našem jeziku so namigi in pot, kako do tega stanja priti. Slovenščina je tako EVOLUCIJSKI jezik. Slovenščina je tudi jezik CELOSTI, v kateri kroži abstraktno in snovno, univerzalno in individualno, večno in minljivo, moško in žensko.

V knjigi je predstavljen nov pristop k proučevanju jezika, ki presega etimološko razlago besed na podlagi primerjave podobnih besed iz drugih jezikov in raziskuje zlogovno, črkovno zgradbo besed, v odnosu do univerzalnega jezika, ki je vkodiran v svetlobo, zvok, prostor, matematiko in energije.

Beseda nam s tem, kako jo razumemo, pove, kako mi gledamo na svet. Jezik odpira in je naše ogledalo v tem, kako ga vidimo, če ga gledamo. Navajeni smo, da uporabljamo besede tako, da bi z njimi ubesedili, kar želimo povedati. Besede uporabljamo za opisovanje sveta. Ne oziramo se na to, kaj nam želijo same besede povedati o svetu. Ne oziramo se na to, kaj nam govorijo besede same s svojo strukturo.

Vsak predmet znanosti je širši od znanosti, ki ga obravnava. Če ne bi bilo tako, bi znanost prišla do konca obstoja, saj bi bilo že vse odkrito, vse pojasnjeno. A še zdaleč ni tako. Tudi slovenščina je širša od slovenistike. To je velika sreča za sam jezik, saj se ne pusti ujeti v ozke okvirje razumskih pristopov. Velik del skrivnosti slovenščine se še svobodno sprehaja izven fakultet in inštitutov.

Slovenščina ni samo jezik, ki omogoča, da se z njim izražamo in se zaradi tega imenujemo Slovenci. Slovenščina Slovincem omogoča, da se z njo pogovarjamo. S samo zgradbo nam beseda govori o sebi. Beseda POMEN, ki je po strukturi podobna besedi NAMEN, nam pove, da se PO-MEN kroji PO MENI. Odvisen je od mene in je v skladu z mano. Na ta način slovenščina ne more povedati nečesa, kar bi lahko, če moje stanje tega ne vidi. Po drugi strani, če se besedo tolmači POM-EN, nam beseda pove, da nekdo ne more dati pomena nečemu, česar se ne zaveda. Besedno jedro POM najdemo v besedah POMNITI, SPOMIN, SPOMNITI, ZAPOMNITI, OPOMNITI. Človekov spomin je tisti, ki človeku narekuje stopnjo pomena, ki ga nečemu pripisuje. Spomin ni samo nekaj individualnega, temveč se prenaša skozi čas preko naših prednikov, družine, širše družbe, načina življenja ... Spomin izhaja iz tistega, česar se zavedamo. Beseda POMEN v svoji pomenski dvotirnosti razkriva kroženje med širšim časovnim in

prostorskim družbenim okvirjem ter posameznikom. Beseda POMEN nas vodi po slovenskem besedišču skozi prostor in čas, ki ga je slovenščina prepotovala in v besede shranjevala svoje spomine, znanja, védenja, običaje, namige, priporočila in rešitve.

Ko bomo sprejeli, da je slovenščina jezik, ki pojasnjuje sam sebe, bomo lahko tudi našli sami sebe. V našem jeziku je skrito védenje, ki smo ga Slovenci v kolesju zgodovine izgubili. Sreča je, da smo ga izgubili samo na zavedni ravni, ono pa se je v celoti ohranilo v slovenskem besedišču. Slovenščina je kot tisti stari osel, ki ga je lastnik vrgel v star vodnjak, da bi ga zasul z oslom vred. Ko so vodnjak zasuli, je iz njega stopil osel. Vsako lopato peska, ki je padla nanj, je stresel s hrbta in stopil nanj. Tako je delal, dokler ni prišel do vrha. Slovenščina izstopa iz prastarega vodnjaka, ki so ga hoteli zasuti s smetmi zgodovine in z drugimi jeziki. PO vsakem »KONCI« so naši predniki ostali POKONCI! Niso padli. Beseda POKONCI je dobra popotnica, ki nas opisuje skozi zgodovino.

Dojemanje razsežnosti slovenščine se izmika našemu poznavanju zgodovine, izmika se premočrtnemu dojemanju razvoja človeka, človeštva in Slovencev, izmika se slovničnim pravilom in pravopisu, izmika se celo razumevanju besed samih. Dojemanje slovenščine se skriva v strukturi Stvarstva, v najglobljih uvidih njegovega delovanja. Kot za vse pomembne stvari v življenju tudi za slovenščino velja, da VIDIMO samo tisto, kar VEMO. Zato so si besede VEDETI, VIDETI, VIDENJE in VÉDENJE ter VEDÉNJE tako blizu.

Slovenščina je jezik, ki izraža CELOST in pot do tega stanja. Doseganje stanja Celosti, ki je stanje, ko vsaka POLOVICA svojo POLOVICO NOSI (POL-PO(L)-NOS-T), je osrednja nit slovenščine, ki ji skozi to knjigo sledim. Namigi in rešitve čakajo skrite v mnogih besedah in njihovi strukturni zgradbi.

V knjigi ne bom izhajal iz določenih zgodovinskih okvirjev. To bom storil samo v primerih, ko beseda izrecno namiguje na to, kar se je takrat dogajalo in je zato za nas zgodovina. Ne morem se pa izogniti ugotovitvi, da slovenščina skriva v sebi veliko tistega, kar je zgodovina spregledala ali pa sploh ni imela možnosti dostopa do teh podatkov, ker o tem ni pisnih virov. Vir podatkov so slovenske besede. V besedah so skrita pojmovanja o tem, kako so naši predniki dojemali čas, prostor, človeka, zdravje, veselje, Stvarstvo, evolucijo, namen bivanja, kako so se prehranjevali, kakšni so bili odnosi. Vse to želim opisati v pričujoči knjigi. Namen jezika ni samo, da bi ga uporabljali. Njegov namen je, da nam govori in širi naše dojemanje. Želi nam predati našo nesnovno dediščino, o kateri nikjer drugje ni več moč brati. Slovenščina v svojih besedah ne nosi samo naše dediščine, ampak celo izvorno pradediščino človeštva, ki nas ponese v neke nedojemljive čase, ko so Sloveni (ali kako drugače poimenovani naši predniki), še izvorno

razumeli svoj jezik in ga tudi živeli. Mogoče je čas naredil večtisočletni krog in sklenil zvezo z izvornim dojemanjem jezika, ko nam spet lahko spregovori na razumljiv način. Na način, da nam zopet ponudi možnost bivanja v skladu z univerzalnimi zakoni Stvarstva.

Slovenščina – upočasnjevalec misli univerzalnega jezika

Uvod v jezik

Slovenščina je naš materni jezik. Vsi ga govorimo, vsi ga razumemo, opredeljuje nas kot narod, a v svoji zgradbi, v pomenih, ki jih vsebuje sestava naših besed, je slovenščina tudi za nas Slovence, tuj jezik. Besede v vsakdanjem življenju uporabljamo kot opeke, ki nam omogočajo, da z njimi gradimo hiše vsebin naših življenj in tega, kar nas obdaja. Vendar slovenske besede dajejo samo vtis, da so podobne opekam, ki jih oblikujemo in prilagajamo tako, da hiša naših pomenov lahko trdno stoji. Naše besede so daleč od grobega gradbenega materiala. Bolj so primerljive z organskimi molekulami. Te molekule so sestavljene iz manjših molekul, ki imajo svoje značilnosti. Manjše molekule so pa sestavljene iz atomov, ki ima zopet vsak svoje značilnosti. To so besedna jedra, zlogi, predpone, pripone in posamezni glasovi, ki so nosilci črkovnega zapisa, abecede. Slovenščina ni samo orodje, s katerim se sporazumevamo, se izražamo in opisujemo. Lahko postane tudi naš dragoceni sogovornik, če razberemo, kakšni pomeni se skrivajo za strukturo posameznih besed.

Z vidika zgradbe besed in pomenov ter modrosti, ki so vanje položene, se je izkazalo, da je jezik, ki ga uporabljamo, pametnejši, modrejši od nas, njegovih uporabnikov. Kako je to mogoče? Imamo se za razvite, in v luči časa na naše daljne prednike gledamo kot na manj razvite, preprostejše, neuke, vsekakor kot na ljudi, ki niso imeli toliko znanja in védenja kot ga imamo danes. Kako je potem mogoče, da je slovenščina pametnejša, modrejša, védnejša od nas? Zdaj, ko okrog nas mrgoli pametnih naprav, od pametnih telefonov, avtov, hiš, sesalcev, žarnic ... lahko rečem, da Slovenci govorimo pametni jezik. Ne samo pametni, govorimo jezik, ki je doumel, govorimo jezik, ki ve in je to védenje skrbno vtakano v strukturo sestave besed. Slovenci smo nezavedni prenašalci tega védenja, smo kot bankirji, ki ne vedo, kaj se nahaja v trezorju njihove banke. Mogoče je napočil čas, da odpremo vrata tega trezorja in se obogatimo z bogastvom, ki ga je za vse dovolj.

Po večletnem raziskovanju univerzalnega jezika Stvarstva in po večletnem ždenju ob slovenskih besedah in prijateljevanju z njimi lahko trdim, da slovenščina izhaja oziroma je nastala na osnovi razumevanja in doumetja univerzalnega jezika. Univerzalni jezik je jezik, ki je skrit v zakonitostih delovanja univerzalnih pojavov: energije, svetlobe, zvoka in materije. Univerzalni jezik je skrit v odnosih med osnovnimi prvinami, ki nek pojav tvorijo. Vsak od teh univerzalnih jezikov

»govori svoje narečje«, saj njihove »reke« tečejo z različnimi hitrostmi, s tem pa se spreminja značaj posameznega »narečja«. Toda jezik, ki ga energije, svetloba, zvok in materija »govorijo« je isti, večni, nespremenljiv. Slovenščina pove, da VÉDENJE izhaja iz tistega, kar je VEDNO, zato je večno, nespremenljivo in od zmeraj. Prav hitrost predstavlja tista vrata, skozi katera tudi govorjeni jezik vstopa na oder univerzalnega jezika.

Tiste govorjene jezike, ki so nastali tako, da se je védenje, ki se skriva v univerzalnem jeziku vdelo, vkodiralo v njihove besede, lahko imenujemo naravni, ali celo izvorni jeziki. Slovenščina to zagotovo je, kar priča tudi o njeni visoki starosti, saj so védenja, ki tvorijo pomene naših besed, že davno izginila iz naših družbenih stremenj in že davno ne tvorijo več okvirja, znotraj katerega bi iskali odgovore na večna vprašanja človeške civilizacije. Tu in tam se začudimo notranjemu pomenu kakšnih besed, kot sta recimo besedi VSE-ENO in NA-KLJUČ-JE, ampak to sprejmemo bolj kot izjemo, posrečen slučaj. V slovenščini je ravno obratno: večina naših besed nosi v sebi ključ njihovega nastanka, pomena in širšega okvirja, ki je omogočal njihovo smiselno tvorbo. Peter Amalietti, ki je pionir pomenslovja in modroslovja besed slovenskega jezika, je dejal, da so slovenske besede pravzaprav že stavki, ki same sebe pojasnjujejo. Dodajam, da so še več kot to: v sebi pogosto nosijo tudi odgovore na vprašanja, ki jih same tvorijo. Tak primer je beseda NAJTI. Ljudje smo nagnjeni k nenehnemu iskanju. Smo pač samo S-POL, moški ali ženski, a vsak je samo POL. Zato smo nenehno v iskanju tiste druge polovice, za katero ne vemo točno, kaj bi to bila, saj tudi, ko najdemo svoj drugi spol, s katerim si ustvarimo dom, družino, še vedno v nas ostaja gon po iskanju. Tudi če je zveza izpolnjujoča, srečna, še vedno slutimo, da nismo našli, kar nam je NAJTI. Globoko v sebi vemo, da to ni bila točno tista polovica, ki bi nas naredila cele. Iščemo, da bi našli, a ne vemo, kaj iščemo. Slovenščina nam jasno pove, da nam je najti: NAJ TI, najboljšo različico nas samih. Tukaj nas nagovarja kot sogovornika, kot človeka, ki jo razume. Katero polovico pa nam je najti, da bi postali celi, nam povedo druge besede, ki jih bom razčlenjeval in tolmačil v tej knjigi.

Univerzalni jezik, hitrost in slovenščina

Nekega jutra me je prebudilo vprašanje, ki mu je istočasno sledil tudi odgovor: »KDAJ SI NAJHITREJŠI? KO SI ŽE TAM.« Če to obrnem drugače, lahko trdim, da je POČASNO VSE TISTO, KAR MORA ŠE NEKAM PRITI. Ne glede na to, kako hitro je nekaj, še vedno mora nekam priti. Kar naenkrat je svetloba, ki je najhitrejši pojav, kar jih poznamo, dobila oznako »počasna«. Če nekaj ni vedno in povsod istočasno, mora še nekam priti, prepotovati mora določeno pot. Ta premik od točke

odhoda do točke prihoda je pot, ki tvori čas. Če ni poti ni časa in če ni časa, pot izgubi pomen. To nam pove že enačba za hitrost: hitrost (v) je pot (s) deljeno s čas (t).

$$v = \frac{s}{t}$$

Če je nekaj tako hitro, da je že tam, potem je čas $t=0$. Velika večina računal deljenja s številom 0 ne omogoča. Kot rezultat se izpiše bodisi »napaka«, »nedefinirano« ali »deljenje z ničlo ni dovoljeno«. Redka računala izpišejo rezultat: neskončno.

Če ni časa oziroma ima čas vrednost 0, potem tudi pot (s) lahko zavzema poljubno vrednost: $s=x$, pri čemer je x katerakoli poljubna vrednost od 0 do ∞ . Če je nekaj tako hitro, da je povsod že tam, potem pot nima nobenega pomena. Ni pomembno, če je pot 1 mm, 289 km ali ∞ km. Tisto, kar je najhitrejše, je že tam. Enačba hitrosti se v skladu s tem malce spremeni:

$$v = \frac{x \text{ km}}{0 \text{ h}} = \infty \text{ km/h}$$

Poljubna pot deljeno z nič je neskončna hitrost.

To je samo ena plat zgodbe. Druga je popolnoma obratna. Če je nekaj že povsod, potem temu ni potrebno več nikamor iti in zato sploh ni potrebe po gibanju. Če je nekaj povsod, je lahko tudi popolnoma pri miru. Na podlagi tega sklepa se izkaže, da ima enačba za hitrost v primeru, ko je čas 0, pot pa poljubna vrednost, dve rešitvi: ∞ km/h in 0 km/h.

$$v_1 = \frac{x \text{ km}}{0 \text{ h}} = \infty \text{ km/h} \quad v_2 = \frac{x \text{ km}}{0 \text{ h}} = 0 \text{ km/h}$$

Izkazalo se je, da JE NESKONČNA HITROST POPOLNO MIROVANJE. To je opredelitev NEGIBNEGA GIBALA. Gibalo, ki giba vse, ono pa je popolnoma pri miru. To je opredelitev UNIVERZALNE ZAVESTI, polja, ki povezuje vse, kar obstaja. Izkazuje se, da sta vrednosti NIČ in NESKONČNO tesno povezani. Druga ugotovitev je, da NESKONČNA HITROST PRESEGA PROSTOR IN ČAS. Znotraj ničle obstaja neskončna hitrost, ničla pa miruje. To slovenščina ve, saj trdi, da je tisto, kar je res, stanje, ki jo ničla nosi: RES-NIČ-NOS-T. Črka »T« se v slovenščini nanaša na telo, ti, tebe, stanje, lastnost. Vsi ti pomeni so med sabo povezani. Stanje, v katerem je človek, sproži delovanje določenega skupka njegovih osebnostnih lastnosti. Če je človek vesel, se bo obnašal drugače, kot če je jezen. Ko je človek bolan, se bo obnašal drugače, kot če je zdrav ... Različna možna stanja človeka so podlaga za tvorbo njegove individualne resničnosti. Besedno jedro RES se nanaša na tisto, kar drži, kar ni laž; besedno jedro NOS, pa je besedno jedro glagola NOSITI: NIČLA NOSI TVOJO INDIVIDUALNO RESNIČNOST, nam pravi slovenščina. Če tega ne vemo, pa nas okara, da je naša RES-NIČNOST ničnost, nevednost, malovrednost.

zavesti, ki je sicer priklopljena na univerzalno Zavest, a njegov »signal« ne seže daleč. Struktura mobitela »potiho« vabi človeka, da pride do tega stanja sam. Človek postane popolnoma univerzalen, če se polni z vsemi desetimi izvornimi energijami (števíli) istočasno. Takrat se njegovo individualno omrežje (individualna zavest) v celoti pokrije z univerzalno Zavestjo. Človek pa je sposoben tudi sam (brez pomoči aparatov) črpati iz univerzalnega omrežja. Poznamo več načinov: eden je intuicija. Intuicija omogoča neke nenadne vpoglede, ki pa niso na voljo takrat, kadar želimo, ampak so slučajni in nepredvidljivi. Tu in tam. Z »očmi Zavesti« pa človek lahko svobodno vstopa v univerzalno polje in iz njega lahko pridobiva podatke. Mobitel tudi prikaže moč abstraktno dopolnjujočih polovic. Telefon brez druge polovice nima smisla. Na ta način je trenutni človek »mobitel v izdelavi«.

4. NAČELO PRESEGANJA: SNOVNO SE PRESEGA V ABSTRAKTNEM IN ABSTRAKTNO SE PRESEGA V SNOVNEM. V snovnem moramo priti do najbolj univerzalnega abstraktnega stanja, da se lahko to udejanji v snovnem. To je KROŽENJE, NIHANJE.

Vsa štiri načela so nihanja:

1. NIHANJE UNIVERZALNEGA IN INDIVIDUALNEGA POČELA.
2. NIHANJE MINLJIVEGA IN VEČNEGA.
3. NIHANJE MOŠKEGA IN ŽENSKEGA POČELA.
4. NIHANJE MED VIDNIM IN NEVIDNIM, MED MOŽNOSTMI IN UDEJANJENJEM, KAR JE NIHANJE MED SNOVNIM IN ABSTRAKTNIM.

VSTOP V JEZIK

Za govorjeni jezik veljajo štiri univerzalna načela, opisana v prejšnjem poglavju, kar tudi kaže na to, da je jezik tisti, ki se je razvil iz univerzalnih načel:

1. IZ KONČNEGA ŠTEVILA OSNOVNIH PRVIN SE TVORI NE-SKONČNO MOŽNIH KOMBINACIJ: osnovna prvina jezika je glas, ki se zapiše s črko. Slovenščina ima 25 črk in 29 glasov²², s katerimi je mogoče tvoriti neomejeno število besed.
2. NAČELO OPLODITVE: slovenščina ima pet samoglasnikov: A, E, I, O, U. Že samo ime pove, da so SAMO-GLASNIKI tisti glasovi, ki zvenijo sami. Samoglasniki so nosilci zvoka. Niso pa nosilci vsega pomena. Samoglasnikov je premalo, da bi lahko z njimi tvorili zadostno število

22 Slovenščina ima 25 črk, a 29 glasov: poleg 25 osnovnih še 2 x »0«, 3 x »e«, in »dž«.

besed. Nosilci pomena so soglasniki. Ime SO-GLASNIK pove, da niso samozveneči, ampak podpirajo samoglasnike, so ob njih: se glasijo skupaj s tistimi, ki se sami glasijo. Soglasniki so sprožilci zračnega impulza, na katerem se samoglasniki zavrtijo in odnesejo zvok. Da pride do možnosti tvorbe pomena, mora priti do oploditve samoglasnika in soglasnika. Tako se rojevajo zlogi, ki se z drugimi samoglasniki in soglasniki nadalje oplajajo v besedna jedra in besede, ki tvorijo vse besedišče in slovnična pravila jezika.

3. UNIVERZALNO SE IZRAŽA SKOZI INDIVIDUALNO: jezik je univerzalno sredstvo za sporazumevanje med ljudmi, ki jezik razumejo in govorijo. Vsak govorec jezik uporablja na svoj način. Vsi ljudje tudi istih stavkov ne razumejo enako. Pri tolmačenju lahko pride do velikih razlik. Iz tega se rojevajo dovtipi, pa tudi zamere in nesporazumi.
4. NIHANJE MED ABSTRAKTIM IN SNOVNIM: misli so abstraktne. Z jezikom preidejo iz abstraktne v snovno obliko, kjer se tudi udejanjajo. Proces nastajanja je po navadi tak: najprej je misel. To misel razvijamo, jo zapišemo v obliki načrta. Na podlagi tega načrta izdelamo nek predmet ali izvedemo neko delovanje. Ko neko misel izgovorimo, jo na nek način zopet vrnemo v abstraktno. Z zvokom človek napolni večji prostor kot ga zavzema s svojim telesom, kar namiguje tudi na razmerje telesa z zavestjo. Pesem nastaja v telesu pevca. Ta jo preko oplojevanja samoglasnikov in soglasnikov pretvori v zvok, ki pride iz njegovega telesa in sproži nihanje zraka, ki je medij prenosa zvoka. V tej točki je dosti bližje abstraktnemu stanju, kot je bil v telesu, ko se je zvok tvoril. Pesem potuje po zraku, kjer je ni mogoče prijeti, v ušesa poslušalcev, kjer se ponovno pretvori v bolj snovno obliko, ko vibracije vstopijo v uho.

Črke slovenske abecede kot nosilke osnovnih glasov in pomenov slovenščine

Peter Amalietti je v knjigi »Praslovenščina – Adamov jezik« postavil Amaliettijev zakon, ki se glasi: »Starejša je beseda, krajša je. Najstarejše besede so najkrajše.« Najstarejše »besede« so glasovi, saj so nedeljivi delci in tvorijo vse besede. Nosijo izvirne pomene – enega ali več pomenov, pogosto so si ti pomeni nasprotni. Oblikovno so zapisani kot črke. Sama beseda ČRKA se lahko tolmači kot ČR-KA, pri čemer se zlog ČR nanaša na ČRNO in na ČRPATI, zlog KA se pa nanaša na maternico ali na rojevanje nečesa (ŽEN-S-KA). ČRKA je tista, ki svoj pomen ČRPA iz ČRNINE polja možnosti (ČR), ki je moško počelo in ga udejanja, kar je žensko počelo (KA). Bolj natančno beseda sporoča: večna (Č) vibracija (R) udejanjena (KA). Po tem tolmačenju so črke tiste, ki v sebi nosijo izvirne vibracije, s

katerimi lahko opišemo in vanje ujamemo misli in jih s tem upočasnimo, hkrati pa so nihanje med moškim in ženskim počelom. Oblikovna podoba črke pogosto podpira pomen, ki ga glas nosi.

Črka A

Črka »A« pomeni ZAČETEK ali IZVOR. Je najširši samoglasnik. Podobno strukturo, kot jo ima črka »A«, zavzame glas »A« v ustni votlini, ko ga izgovorimo svetlo in odprto. Črka »A« je na začetku abecede, je njen začetek. Vzporedno je tudi v glasbi a-molova lestvica tista, ki je izvorna. A-molova lestvica je dopolnjujoča C-durovi lestvici. Obe sta izvorni, ker so vsi toni, ki lestvici sestavljajo v svoji naravni poziciji, kar pomeni, da niso zvišani ali znižani. S svojo naravno pozicijo zadovoljujejo zahteve strukture (naravne) molove in durove lestvice. C-durova lestvica izhaja iz a-molove, prav tako kot izhaja snovno iz abstraktnega. Če predpostavim, da ton C predstavlja posameznika na začetku svoje poti po »lestvici življenja«, in se spomnim, da je interval terce²³ tisti, ki tvori odnos dopolnjujočnosti, potem vidim, da je ton A za malo terco navzdol oddaljen od tona C. Mala terca je simbol udejanjenja. Je žensko počelo. S tega vidika je ton A izvoren ton, prav tako kot je črka »A« v abecedi. Črka »A« se posrečeno nahaja v besedi S-TREH-A, sestavljena iz (S) treh (TREH) črk »A«, kar se nanaša na strukturo strehe (nosilci). Če imaš streho, imaš tudi dom. Dom je večinoma tudi izvor osebe, družine, priimka. Tako je dom tudi izvor in začetek rodu. Tudi v tem je črka »A« nek izvor.

Po sami strukturi črka »A« spominja na simbolni zapis števila π : sestavljena je iz DVEH različno velikih TRIKOTNIKOV (Δ , $\wedge$). Prvi, manjši, je zaprt in predstavlja število 3, drugi, večji in odprt, manjšega vsebuje in nakazuje odpiranje v neskončnost. Simbolizira neskončno decimalnih števil. Število π ni zgolj konstanta, ki nastane, če obseg kroga delimo z njegovim premerom, ampak namiguje na genom vesolja. V sebi nosi strukturo človeka. Človek je četvorno bitje. Število 3 predstavlja tri človekove snovne razsežnosti: telo, razum in čustva. Neskončno zaporedje decimalnih števil pa predstavlja POLJE MOŽNOSTI, ZAVEST: neskončni niz možnosti. ZAVEST PREDSTAVLJA ČETRTO RAZSEŽNOST ČLOVEKA.

Na tej točki vključujem svoja spoznanja o univerzalnem jeziku v matematiki. Število π je sekundarna konstanta, ki izhaja iz druge konstante, ki je IZVORNA. To je konstanta, ki izhaja iz števila $\sqrt{10}$:

$$\sqrt{10} = 3,1622776601683793319988935444327\dots$$

23 Obstajata dve terci. Ena je mala terca, ki označuje razdaljo tona in pol med dvema tonoma, druga pa je velika terca, ki označuje dvotonsko razdaljo med dvema tonoma.

se pride preko védenja (VE-D-EN-JE). Beseda RAZSVETLJENJE je pogojno povezana tudi s svetlobo, ki je že upočasnjena Zavest. Človek takrat vidi v barvi BELE SVETLOBE, ki je najjasnejša, saj predpostavlja zlitje vseh prvin mavrice. Beseda JASNO tudi sporoča, da jasnost nastopi v stanju Celote: JA-SN-O, jaz (JA) sem (SN) Celota/univerzalna Zavest/Nič (O). Bela svetloba je svetlobni ustreznik združitve vseh desetih izvornih energij. Omeniti je potrebno slovensko božanstvo, ki se je imenovalo BELIN. Tisti, ki združuje v jasnost. Človek v stanju Velike Celote živi »belino svojega individualnega programa«: polpolno univerzalnost doživlja kot polpolno individualnost. Že sama beseda SVET izhaja iz zornega kota stanja ENOSTI, OSVOBODITVE: cel SVET je SVÉT, ker je SVET SVE T(I), torej VES TI, do tega pa pridemo iz (S) stanja (drugi pomen črke T) védenja (VE). Védenje, ki je večno, nespremenljivo, obstaja v univerzalnem jeziku Stvarstva. SVETIŠČE je kraj, kjer človek išče (IŠČE) navete (SVET), časti svet (SVET), časti vse (SVE) kar ti (T) si. S-VE-T-IŠČE je tudi kraj védenja, kjer z (S) védenjem (VE) ti (T) iščeš (IŠČE).

Beseda DESET torej nagovarja, da naj bi se v ljudi sejalo védenje preko vstopanja v stanje Celote. To naj bi se počelo tako z besedami (DE: deti, povedati) kot z dejanji (DE: dejanje). Kot prikriti palindrom (DESED) beseda sporoča, da se pa človek takrat lahko usede (SED). Takrat je abstraktno povsod in ničesar več ne zamuja, saj je s svojo zavestjo zajel celotno polje možnosti. SEDENJE je takrat istočasno POPOLNO MIROVANJE in NESKONČNA HITROST. Človek postane NEGIBNO GIBALO. Ko je človek prišel do DESET (DESED) se odloča sam ali bo sejal (SET) ali sedel (SED). VSE-ENO mu je, saj zaupa v stanje ENOSTI.

ČI-S-LO DESET predstavlja UNIVERZALNO DUŽINO, ki je MATRICA, KODA STVARSTVA.

Vstop v besede

Poglavja, ki sledijo, so vsa posvečena »Vstopu v besede«. V njih bom tolmačil osrednje besede slovenskega jezika. Prejšnja poglavja so bila uvod v razumevanje slovenskega besedotvorja. V njih sem orisal bazen, iz katerega so naši predniki črpali vsebino za tvorbo jezika. Slovenščina je izvorni in naravni jezik, ki je védenje, nahajajoče v različnih »narečjih« univerzalnega jezika, vtkala v svoje besedišče.

Nekatera načela tvorbe slovenskih besed

Jezik ni samo sredstvo sporazumevanja, izražanja, ampak sporoča sam po sebi. Jezik govori sam. Zgodovina lahko prikriva, ponareja, prilagaja, uničuje, briše.

Slovenščina, jezik, črka, zlog, beseda, poved, stavek

SLOVENŠČINA se najprej predstavi s svojim imenom SLOVEN-, ki istočasno pove, kdo je tisti, ki jo govori: SLOVEN. Nadaljuje z opisom svoje vsebine s pripono -ŠČINA, ki v sebi vsebuje stavek S-ČI-NA: z (S) izvornimi energijami (ČI), ki so na razpolago, se ponujajo (NA). To kar se ponuja pa je nihanje (N) Izvora (A). Premena črke »S« v »Š« malo zabriše čistost stavka, razkrije pa pravilo slovenskega besedotvorja:

ZARADI LAŽJE IZGOVORJAVE SE ČRKA »S« SPREMENI V »Š«, ČE STOJI PRED ČRKO »Č«.

SLOVENŠČINA vsakemu jeziku priznava, da je nosilec univerzalnih večnih energij ČI, ki se govorniku ponujajo, so mu v jeziku na razpolago (NA) kot nihanje (N) Izvora (A). Ali to pomeni, da so takrat, ko je slovenščina pred tisoči let nastajala, bili vsi jeziki naravni in izvorni? So vsi črpali neposredno iz nihanja Izvora? Možno je, da so vsi izhajali iz prajezika. To je ostalo kot pravilo in sedaj opisuje tudi jezike, ki morda niso tako izvorni kot slovenščina. Stavčna pripona Š-ČI-NA je namreč univerzalna pripona, ki se veže na katerikoli jezik: SRB-Š-ČI-NA, HRVA-Š-ČI-NA (pomensko pravilneje bi bilo HRVAT-S-ČI-NA, saj je HRVAT tisti, ki govori hrvaško ne HRVA), ANGLE-Š-ČI-NA (pomensko pravilneje bi bilo ANGLEŽ-S-ČI-NA).

Jezik

JEZIK spremeni hitrost misli na hitrost zvoka in jih iz abstraktne upočasni v snovno razsežnost. Je tisti, ki zajezi (JEZ) energij (I) ključ (K). Istočasno je (JE) jezik zvok (Z) energij (I), ki vodijo k (K) nečemu. Zlog JE, govori o kroženju snovnega (J) in abstraktno obstoječega (E). Dočrkovno tolmačena beseda JEZIK pove, da je jezik zvok (Z) kroženja snovno (J) in abstraktno obstoječega (E), v katerem je energij (I) ključ (K), ki nekaj odklepa in vodi k nečemu. JEZ-IK je kot JEZ-E-RO, ki zajezi pomene in hitrosti misli. Vanj se stekajo vsi pomeni. Pripona -IK kaže na zbiranje nečesa (KURNIK, URNIK, SENIK, VODNIK, PESKOVNIK, LEDENIK). S tega zornega kota je JEZ-IK tisti, ki zajezi hitrost misli (JEZ) in zbira (IK) besede, s katerimi te misli izrazi. Zlog IK je obratnica zloga KI, ki pomeni moški spolni ud (MOŠ-KI iz MOŽ-S-KI v nasprotju z ŽEN-S-KA). Namen moškega spolnega uda je, da razprši semena, ki so MOŽ-NOS-TI. Zato je smiselno, da njegova obratnica

Beseda VELETI se lahko tolmači VEL-E-TI: velik (VEL) je (E) ti (TI). Beseda ima v sebi hierarhijo in sporoča, da nekdo, ki je večji, višje, sporoča tistim, ki so manjši, nižje, kaj naj storijo. Iz tega izvira tudi beseda PO-VEL-JE, ki pove, da se je potrebno ravnati po (PO) tistem, ki velik (VEL) je (JE) nasproti nam, ki smo POD njim. S tega zornega kota besednega jedra VEL primarno ne moremo tolmačiti kot V-EL: ven iz (V) veselja (EL), čeprav velikodušen človek, ki je »velik« lahko veli tudi v veselje drugih. Človek lahko veleva tudi velike misli, ki temeljijo na védenju (zlog VE) in iz védenja veleva drugim o tem. Blizu sta si besedi VELETI in ŽELETI. Človek s tega zornega kota veleva drugim, da izpolnijo njegove želje. Kar velik človek VELI, to ŽE v udejanjenje LETI.

BAJATI je stara beseda za pripovedovati, čarati, prerokovati. Beseda se lahko tolmači BA-JA-TI: govorim (BA) jaz (jaz) tebi (ti) ali meni (JA) ti (TI). Iz tega zornega kota se beseda BAJE, katere sopomenka je MENDA, tolmači BA-JE: govor (BA) je (JE), torej GOVORI SE. Besedi BAJATI in BAJE dokazujeta, da je prazlog za govor bil BA, ki se nanaša na frekvenco: O-BA, SVETLO-BA, GLAS-BA, OS-SEB-BA, LU-BA-ZEN. Na ta način slovenščina pove, da so vsi univerzalni pojavi govorili (BA) človeku. Beseda je smiselno zastopana tudi v besedi OS-V-O-BAJATI. Ali: OS-V-O-BA-JA-TI, os (OS) v (V) krog/Nič/Celoto/Zavest (O) frekvenc (BA) preko besed (BA) jaz (JA) in ti (TI). To so bile čarobne besede, ki so izvirale iz B-A, božanskega (B) Izvora (A).

Glede na to, da obstaja veliko izrazov, ki opisujejo besedno izražanje, se vidi, da so naši predniki temu posvečali veliko pozornosti, saj različni izrazi opisujejo, kaj vse je možno z besedami izraziti.

Kozmologija v slovenskem jeziku

Skozi predstavitev izvornih prvin sestave »narečij« univerzalnega jezika, skozi pomene posameznih črk, števil in drugih besed predstavljenih do te točke, se že zarisuje pogled naših prednikov na vesolje, Stvarstvo in vlogo človeka v njem. Dojemanje božanskega, opredelitev vesoljnega Reda in odnos ter vloga človeka v Njem, zelo vpliva na potek vsakdanjega življenja, saj iz dojemanja izvornega izvira nazor, verovanja, prepričanja in stališča, ki usmerjajo človekovo vedenje, izkušnje, krojijo vrednote družbe, dajejo smisel bivanju in razrešujejo njegov namen.

Besede OS-V-OBOD-ITI, VES-OL-JE, K-OL-O, RES-NIČ-NOS-T razkrivajo, da so stari Sloveni VESOLJE dojemali kot KOLO, katerega OBOD je NIČ. Človek

na zavedanje človeka. RUŽENJE zvoncev lahko človeka odnese od razumskega dojemanja sveta v abstraktni svet, kjer se mu lahko razkrije RU, združenost univerzalnega moškega (RA) in univerzalnega ženskega počela (KAR), kot to izraža različica besede KAR-RA-AN-T. Takšna izkušnja lahko razširi dojemanje življenja (ŽITI) posameznika. Čelan pravi, da je kurentov ples skupinski šamanski ples, ki je pomemben tako za kurenta, kot za tistega, ki ples doživlja in za širšo družbo.

V literaturi je opisanih še več božanstev, a se osredotočam bolj na univerzalno kozmologijo v slovenskem jeziku in njeno zrcaljenje v besedišču. Ker so imena božanstev že daljša od izvornih zlogov in besednih jeder, ki opisujejo kozmologijo starih Slovencev, so po Amaliettijevem zakonu tudi mlajša. Božanstva so že odzven védenja, ki se nahaja za zlogi RA, AR, OL, LO, RU, OR, ČI, LU in besedo KAR.

Poimenovanje božanstev daje vtis, da se je na ta način ljudstvu približalo védenje o vesoljnem kolesu in protokolu Stvarstva, a se je istočasno že oddaljevalo od izvornega védenja.

Slovenščina v sebi skriva kozmološki pogled, ki ne opisuje samo univerzalno strukturo in delovanje Stvarstva, temveč tudi razrešuje namen bivanja, ki ga človeštvo še vedno išče.

Biti, Bit, človek, ljudje, Ljubezen, svetloba

Bitje, biti Bit, bit' ti

Človek je BITJE, je BIT, ki JE: BIT-JE. Beseda J-E vključuje kroženje snovnega (J) in abstraktnega (E). Kroženje abstraktnega in snovnega je glavna značilnost bivanja. Besedno jedro BIT je sestavljeno iz treh črk, ki vsaka prispeva v širšem razumevanju tega, kaj BITJE je: B-I-T, božanskih (B) energij (I) stanje (T). Črka »B« božanskost nosi v svoji strukturi, ki božanskost opiše: četrta razsežnost (I+3), ki je Zavest, se udejanja skozi trojnost (3) telesa, razuma in čustev, skozi dvojnost (3 kot dva različno velika trebuščka) moškega in ženskega, ki sta spočela enega (I) v snovno smer ali stanje Enosti v abstraktno smer. BITJE je božanskih energij stanje, ki se udejanja skozi kroženje abstraktnega in snovnega. Človek je v prvi vrsti bitje, ne »IMETJE«. Glagol samostalnika BITJE je BITI. Glagol samostalnika IMETJE pa IMETI. Slovenščina pove, da tisto, kar človek ima, mu daje IME. IME-TI je tisto, kar ti daje nalepko, te označi, naredi te prepoznavnega. Besedi BITI in IMETI prav tako ponazarjata kroženje abstraktnega in snovnega. BITI je neoprijemljivo, skrivnostno v nasprotju z IMETI, ki je trdno, oprijemljivo, vidno. V BITI so MI-SLI, ki

z RA sproži tek ČI-ja, ki teče kot misli (MI) skozi UM. To pa se pretaka skozi življenje (Ž).

Kaj pa slovenščina pravi o umazaniji? Glagol je UMAZATI. Možnih je več tolmačenj: U-MA-ZA-TI. Pomen črke »U« je tudi UJETOST. UMAZATI pomeni, da te nekaj oži, ujame (U) pod pretvezo, da ima (MA) nekaj za (ZA) te (TI). Druga možnost je UM-MA-ZA-TI. UM je lahko stanje udejanjenih (U) možnosti (M) ali ujetih (U) možnosti (M). Umazanija izhaja iz stanja, ko nekdo komu ponuja UM, ki je ujet v neke okvirje (RAZ-UM ali PA-MET) in to predstavlja kot univerzalni Um, modrost, ki je za (ZA) te (TI). Ujet um umaže. Ne telesno. Umaže človekovo bivanje, ker mu vsiljuje tujo izkušnjo.

Druga beseda je ONSENAŽITI, ki v sebi skriva stavek ON-NE-SNA-ŽITI, on (ON) ne (NE) zna (SNA) živeti (ŽITI). Ali: ON-NE-SNA-ŽI-ITI, on (ON) ne (NE) zna (SNA) iti (ITI) skozi življenje (ŽI). Najbolj univerzalno je tolmačenje: O-NE-SNA-ŽITI, Celote (O) ne (NE) zna (SNA) živeti (ŽITI). Kdor ne zna živeti svoje Celote, lahko onesnažuje bivanje drugih.

To je HIGIENA PO SLOVENSKO. Vsa neumazanost je povezana z abstraktno čistostjo, čistostjo zavesti, uma, energije in življenja. Nehigieničnost v slovenščini se nanaša na delno uporabo uma, odsotnost Celote izvornih energij in neznanja o tem, kako živeti.

Pojem usode v slovenščini

Ali iz besede PRATI, Izvora (PRA) tebe (TI) izhaja PRANA? PR-RA-NA: pri (PR) Zavesti (RA), ki ti je na razpolago (NA). Ali PRA-N-A: pra (PRA) nihanje (N) Izvora (A). Beseda PRANA izhaja iz sanskrta in se prevaja kot dih življenjske sile in predstavlja prvotno energijo. Sanskrt ima veliko podobnosti s slovenščino. O tem piše Bogdan K. Meško v knjigi »Vedski jezik in izvor slovenščine«. RA in KAR sta univerzalno moško in žensko počelo. Po Amalietievemu zakonu, da so starejše besede krajše od novejših, je beseda RA starejša od besede PRANA, ki jo tudi »razume« slovenščina. Je novejša beseda, ki že opiše namen univerzalne Zavesti, RA. Pravi, da je RA na razpolago (NA), če si v stiku (PR) z Njo. Pojavi se vprašanje, katera je potem novejša in daljša oblika besede KAR, ki bi opisovala, kakšen je namen univerzalnega ženskega počela. Odgovor se je skrival v Soški dolini med ostanki starovercev. Zadnje zdihljaje utrujene izvorne vere je v knjigi »Iz nevidne strani neba« ujel Pavel Medvešček. Staroverci so častili NIKRMANO, Veliko Mater, ki je za njih bila prasila, ki ureja vse na Zemlji in je vedno prisotna.

(O), zapolnil je OBOD VESOLJENEGA KOLESA. VSOTA, ki jo tvorita OBA dopolnjujoča SODA, ki ju tvorita SODI ZAVESTI, IZ-POL-POL-NI in hkrati IZPOL-NI USODO OBEH.

Besedo POSODA se lahko tolmači PO(L)SODA, podobno kot je beseda POLPNOST izgubila črko »L«, ki je bila izvorno POLPOLNOST. Posoda je kot sod, ki mu manjka zgornja polovica. Beseda namiguje, da so si ljudje posode in sode POSOJALI. Beseda POSODITI nam pove PO(L)-SOD-ITI, PO-SOD-ITI ali POSOD-ITI. To pomeni, da je bila družba bolj povezana in nematerialno usmerjena, saj zdaj vsak ima svoje posode in svoje sode, če jih potrebuje.

USODA in KARMA sta obe slovenščini razumljivi besedi, ki sta nastali kot posledica poznavanja delovanja zakonov Stvarstva. Slovenščina poudari, da USODA ni izraz togosti, nespremenljivosti, temveč poznavanja razmerij med obstoječimi možnostmi in individualnim udejanjanjem le-teh v skladu z individualnim programom posameznika. V besedi USODA je poudarjen proces, dolgotrajnost nastajanja človekove življenjske poti. Poudarja dejavno počelo, kjer človek lahko veliko postori s svojo »vsebino soda«, v katerem plava njegovo življenje.

Delitev Uma v slovenščini

Higiena bivanja skozi slovenske besede, ki jo opisujejo, kažejo na neko ožjenje, zgoščanje: PR-RA-TI se povezuje s prisotnostjo, ki je vseobsegajoča; ČI-S-TI-ITI se povezuje s pretokom energij, z izvorno sestavo RA (Zavesti), UM-ITI (U-MI-ITI) z udejanjanjem možnosti misli kot vsebino RA skozi ČI, ki je že upočasnevanje povezano z jezikom. SNA-ŽITI pa se nanaša na prenos vse te širine, pretočnosti, vsebine, v udejanjanje možnosti v vsakdanjem življenje. Besede v sebi nosijo namig o poti delovanja univerzalnega Uma preko delitve samega sebe.

Pot, ki vodi do delitve univerzalnega Uma je približno taka:

1. **UNIVERZALNI UM** nastane s cepitvijo univerzalne Enosti ($\sqrt{0,1}$) kar je Veliki pok.
2. Zdaj nastopi PRVA delitev (zožitev) univerzalnega Uma, ki jo pozna slovenščina. To je delitev UMA v **UMETNIŠKO-RELIGIOZNI DELNI UM**, katere nosilke sta **UM-MET-NOS-T** in **V-ER-A** (religija), ki v (V) nek Izvor (A) ali Zavest (V-ER-RA), verjame (ER), a je zanjo nedoumljiv. Delni um mora že nekaj imeti, nekaj snovnega, da lahko z njim nekaj dela, a si istočasno poskuša lastiti (MET) univerzalni Um. Izdeluje nekaj

Pojmovanje in pomen časa v slovenščini

Glagol, s katerim izražamo čas, je glagol BITI. BIT je večna, a znotraj nje obstaja minljivost snovne razsežnosti, ki se preko SEDANJOSTI od PRETEKLOSTI giba v PRIHODNOST. Glagol BITI izraža kroženje med VEČNIM in MINLJIVIM. Človek je BITJE. BIT se izraža kot BIT' TI, kot BITI TI. V tem drobnem tolmačenju, ko BITI sporoča BIT' TI, nam jezik razkrije bistvo bivanja, da je človek kot BITJE individualni izraz univerzalne BITI. Če je človek BIT, ki JE, potem je v njem tudi nekaj večnega. Je BITJE, ki kroži med minljivostjo BITJA in večnostjo BITI. Glagol BITI se za izražanje preteklosti pretvori v JE BILO (narečno tudi BLO), sedanjost izraža z JE, prihodnost pa z BO. S temi tremi različicami slovenščina v univerzalnem smislu opiše začetek obstoja, kaj obstoj je in kaj je njegov cilj:

Beseda BILO ima dve različici. Prva se tolmači BIL-O: na začetku je bila (BIL) Celota/Zavest/Nič/RA (O). Božanskih (B) energij (I) Družina (L) je bila skrita v NIČ (O). Vse je bilo združeno v stanju možnosti. To je BILO »pred« začetkom. Druga različica se začne z ločevanjem Celote na neskončno polovic. To nam pove tolmačenje BI-LO: Bit (BI) ločenost (LO). Celota v stanju možnosti se razcepi in nastopi stanje LOČENOSTI. Nosilec stanja ločenosti je posameznik. Na tej stopnji se BIT kot TI začne udejanjati snovno, kot TE-LO. Stanje možnosti, ki je nosilec univerzalnega počela, se začne udejanjati preko individualnega počela. Če upoštevam narečno obliko BLO smisel ostane nespremenjen. Izpade samo »I«, ki s tem zamolči obstoj energij: B-L-O, božanska (B) Družina (L) kot neudejanjena Enost obstaja v polju možnosti, v NIČ (O). Nato se ta božanskost (B) loči (LO), da se lahko začne udejanjati v snovni razsežnosti.

Sedanjost se izraža kot to, kar JE. Zlog JE se tolmači J-E in nam pove, da je sedanjost kroženje snovnega (J) in abstraktno obstoječega (E).

Prihodnost izraža zlog BO. Slovenščina napoveduje ponovno stanje božanske (B) Celosti (O). Ta je drugačna kot začetna Celost, ki je bila neudejanjena. Prihodnost napoveduje udejanjeno božansko Celost, ki bo nastopila takrat, ko bodo vse polovice ponovno združene. Zlog BO napoveduje stanje POL-POL-NOS-TI, ko vsaka polovica (POL) svojo polovico (POL) nosi (NOS).

ČAS JE POT OD NEUDEJANJENE ENOSTI PROTI UDEJANJENI ENOSTI.

ČAS je pojav, kateremu je izpostavljeno vse snovno. ČAS vsakega od nas ZAS- SAČ-I, pravi slovenščina iskriivo, ko besedo ČAS obrne nazaj: ČAS – SAČ. Vse kar je minljivo ZASAČI ČAS. Čas je neločljivo povezan s prostorom. Časa ni, če ni prostora, ali pa v primeru, če je nekaj vseprisotno, da je povsod v prostoru, kar velja

Reda (OR) (NIKAMOR) in na tem kar verjamemo (ER) (NIKJER), smo na poti od nikamor do nikoder, kjer nikjer ni ključa Izvora, ki nam ga je IS-KA-TI. Iščemo ključ (K) Izvora (A), iz (IS) katerega si ti (TI), jaz in vsi ter vse.

Besedna zveza, ki povezuje čas in prostor je VEDNO POVŠOD: ko z védenjem (VE) prideš do dna (DNO) in tvoje polovice (D) nihajo (N) Celoto/Zavest/Nič (O), potem si abstraktno POVŠOD in izpolnil si usodo (VSOD), po (PO) katero si kot bitje prišel. Kot sem omenil že prej, USODA ni stvar lihega, temveč je SODA, parna.

Pojmovanje človeka v slovenščini

Do sedaj sem že veliko pisal o človeku. V tem poglavju bom strnil povedano do sedaj in se posvetil človeku kot tistemu, ki v slovenščini živi, čuti, deluje, se prehranjuje, ustvarja.

Zloga, ki se tesno povezujeta s človekom sta LO in AR. Zlog LO nam sporoča, da je človek TE-LO, snovno bitje, ki ga telo ločuje (LO) od drugih ljudi in je temelj njegove enkratnosti, neponovljivosti – tisto, kar je bistvo individualnega počela. Zlog LO je obratnica zloga OL, ki pomeni VES-OL-JE. Človek je tako ločen snovni delček živosti, ki je tesno povezan z vesoljem – širšo univerzalno sliko bivajočega. Zlog LO pomensko odpira pot k cilju bivanja človeka, ki je postati abstraktna Družina (L) Celote (O). V tem abstraktnem stanju, ki je stanje zavesti, človek postane vesolje, saj zlog OL dočrkovno nosi isti pomen kot zlog LO: Celota (O) abstraktna Družina (L). Cilj bivanja človeka je, da je istočasno LO in OL: je individualno počelo (LO), skozi katerega se izraža univerzalno počelo (OL).

V podobnem odnosu kot sta zloga OL in LO sta tudi RA in AR. Zlog AR predstavlja individualno zavest, katere nosilec je človek, ki je obratna od univerzalne, ki je RA. Zlog AR pomeni tudi človeka. Zaradi tega pomena se je človeku reklo ARIJEC. Človeku kot nosilcu individualne zavesti je cilj, da AR postane RA, da pride do zlitja individualnega in univerzalnega počela, začetek (A) vibracij (R) postane Izvor (A – drug pomen) vibracij (R). S tem se tudi pomensko zloga AR in RA izenačita: Izvor (A) vibracij (R) postane vibracij (R) Izvor (A).

Človek JE BIT (BIT-JE), ki se izraža skozi ŽIVLJENJE (ŽI-V-LE-EN-JE). Božanskih (B) energij (I) stanje (T), ki je kroženje med snovnim (I) in abstraktnim (E), se izraža skozi posameznika. Tudi s tega zornega kota je človek kroženje med univerzalnim (BIT) in individualnim (ŽI-V-LE-EN-JE). ŽIVLJENJE s končnico JE potrди, da je tudi ono nihanje snovnega (I) in abstraktnega (E). Človekovo nihanje, ki ohranja življenje, je BIT-JE SRCA. Bitje srca razkrije, da je BIT NIHANJE. Človek

se je pripravljen BÍTI, boriti za svoje ŽIVLJENJE, za BITI ali NE BITI. BITJE ne samo ŽIVI, ampak BIVA. Namen BIVANJA je, da se najde BISTVO BIVANJA. BISTVO je izvorno bilo BITSTVO: biti (BIT) stanje (T), ko si (S) ti (T) vstopil v (V) Celost (O). Beseda BISTVO pove podobno: božanske (B) energije (I) s (S) tabo (T) vstopajo v (V) stanje Celote (O).

Beseda BIVANJE se tolmači BI-V-AN-JE: bivanje je, ko Bit (BI) vstopa v (V) enega (AN), ki je (JE). Zlog BI izhaja iz glagola BITI. Zlog BI pomeni tudi dvojnost. Da človek je, mora priti do oploditve, kar pomeni združitev dvojnosti moškega in ženskega počela: dvojnost (BI) v (V) enem (AN) je (JE). Dvojnost je v dveh trebuščkih črke »B«, ki sta različnih velikosti. Manjši je ženko počelo (v glasbi mala terca), večji trebušček pa je moško počelo (v glasbi velika terca). Skupaj tvorita trozvok, ki se naslanja na črko »I«. Črka »I« lahko pomeni tudi enega. Bolj natančno se beseda BIVANJE tolmači B-I-V-AN-J-E: božanske (B) energije (I) vstopajo v (V) enega (AN), ki je kroženje snovnega (J) in abstraktnega (E). BIVATI je širši pojem kot ŽIVETI, a ga vključuje. Tudi zlog BI kot ponudba: »Ali BI se ti združila/združil z mano«, nakazuje združevanje dvojnosti, izza katere je mnogo več.

ROJSTVO človeka pomeni vstop v TROJSTVO. Z materjo in očetom tvori T-ROJSTVO DRUŽINE. S tem ji zagotovi trdnost, saj je par dobil potomca: TR-ROJSTVO, trdnosti (TR) rojstvo (ROJSTVO). Kot posameznik novorojenec vstopi v TROJSTVO TELESA, ČUSTEV in RAZUMA, ki je SNOVNA TROJNOST. TROJSTVO izhaja iz ČETRTEGA. Četrta razsežnost je BIT, ZAVEST, ki je IZVOR. Beseda se tolmači IZ-V-OR: tisto, kar gre iz (IZ) univerzalnega Reda (OR) ven (V). Zlog OR se nahaja v besedi ČETVORNOST, kjer nam slovenščina namigne, da TVORNOST izvorno izhaja iz ČETRTE RAZSEŽNOSTI, ki je ZAVEST in se udejanja preko ČETVORNE zgradbe človeka. ZAVEST je NIČ, nihanje (N) energij (I) večnih (Č). Če se NIČ prebere nazaj dobimo besedo ČIN, ki pomeni DEJANJE. ČI-N je izvornih energij (ČI) nihanje (N) ali dočrkovno večnih (Č) energij (I) nihanje (N). Tudi s tega vidika NIČ v sebi nosi ČIN, dejavnost, tvornost. Kot že sama beseda s svojim obratom iz NIČ v ČIN pove, je Zavest (NIČ) v ČINU nemogoče videti, ker je obratna temu kar vidimo. Je nadčutna. Beseda TVORNOST se tolmači T-V-OR-N-OS-T: stanje (T), ko ti (T) v (V) univerzalnem Redu (OR) niha (N) os (OS). Ali: TVORNOST je stanje (T), ko ti (T) ven iz (V) univerzalnega Reda (OR) nosiš (NOS). Univerzalna inteligenca se izraža individualno preko tvorbe telesa, čustvovanja in razuma. Vsa UM-NOS-T, vse misli in zamisli, so shranjene v univerzalni Zavesti (RA). Ko človek vstopa v Zavest, bodisi s pomočjo intuicije ali neposredno z zavedanjem, iz univerzalnega Reda (OR), ki je Celota (O) vibracij (R), nosi podatke o tem, kaj lahko tvori. RAZUM to razume, ČUSTVA prepoznajo pravo stvar v odnosu do tega, TELO idejo udejanji.

VEST je tisti individualni košček univerzalne Zavesti, ki človeka povezuje z univerzalno Zavestjo. Najpogosteje preko občutkov, slutenj in preko intuicije⁷⁴ ali 6. čuta. VEST in ZAVEST, ki je za vestjo, izza nje, sta izvorna vidika človeka. Beseda VEST se tolmači: VES-T: ves (VES) ti (TI). Obratnica besede VEST je TSEV, kar se zlahka prebere kot CEL. Ali: VE-S-T, védenje (VE) s (S) tabo (T). Védenje je vedno s človekom, nam namigne slovenščina. Slovenščina nam pove, da človek nikoli ni sam. Vedno je z njim njegova VEST, iz katere lahko črpa univerzalno ali individualno védenje. Beseda ZAVEST se nazaj bere TSEVAZ, TSEV-AZ, kar pomeni CEL JAZ. V ZAVESTI se skriva CELOTA JAZA, ki je večer (Č-AZ: večni (Č) jaz (AZ)). Če se TSEV (CEL) JAZ znova prebere nazaj, dobimo ZAJVEST, kar ni zelo popačena beseda ZAVEST. Zrcalna bližina besed VEST in CEL sta kot temeljna kamna, ki povezujeta slovenščino in univerzalni jezik Stvarstva. Tudi besedi VES in CEL sta si zrcalno zelo blizu. SEV in CEL sta zvočno malodane istovetni. Ko je človek VES in CEL je VESCEL, torej VESEL. Obratnica besede VESEL je LE-SEV: pravo veselje doživi le (LE) tisti, ki je Cel (SEV). Zlog LE pomeni tudi LEPOTO. S tega zornega kota je VES(C)ELJE lepota (LE) Celosti (SEV). Ko se stanje Celote izrazi skozi vsega človeka, je to izkušnja izvirnega veselja. ZAVEST se udejanja preko ŽIVLJENJA. ŽIVLJENJE pa se navzven izraža kot nihanje dihanja in bitja srca. Bitje srca in DIHANJE sta tisti znamenji, ki izpričujeta živost človeka. Tudi DIHANJE je NIHANJE, nihanje vdiha in izdiha. Besedi NIHANJE in DIHANJE se razlikujeta samo v eni črki: »D« kot polovica sporoča, da je DIH sestavljen iz dveh delov, črka »N« pa že s svojo obliko namiguje na nihanje z zgornjo in spodnjo amplitudo. NIHAJ je že v osnovi sestavljen iz dveh delov, ki se izmenjujeta. Beseda se lahko tolmači NI-H-A-J: nihanje (NI) diha (H) Izvora/izvirnega (A) je (J). DAH, ki je VDIH ali VDAH, je možko počelo, ki daje možnosti (MOŽ-NOS-T), DIH, ki je IZDIH pa je žensko počelo, ki možnosti vdaha udejanja, saj samo z izdihom lahko tvorimo besede, petje. Na osnovi tega človek v največji meri kroji medosebne odnose. Da je DAH vdih potrjuje beseda VDAHNITI. Da je DIH izdih pa potrjuje beseda IZDIHNITI. Besedi VDAHNITI in VDIHNITI sta dandanes sopomenki, tako kot besedi IZDIHNITI in IZDAHNITI, vendar obstaja stara beseda DITI, ki pomeni pihljati. Pihlja pa vedno zunaj. S tem zlog DI kaže na zunanje premikanje zraka. S tem bi bilo pomensko bolj natančno, če bi rekli VDAHNITI in IZDIHNITI, saj IZDIH rahlo pihlja.

Dokler se DIH in DAH izmenjujeta, je v človeku prisoten DUH. DUH je nekaj univerzalnega in je bližje univerzalni Zavesti (RA) in vesolju (OL). DU-ŠA je pa

⁷⁴ Besedo INTUICIJA bi lahko slovenili kot VPOGLED, INTUITIVNOST pa VPOGLEDNOST.

tista, ki DUHU nudi zavetje (ŠA) in je nekaj individualnega, je individualna zavest (AR). Verjetno je bila beseda izvorno DUH-ŠA.

DAH in DIH sta kot moška in ženska spolna celica. Njuno nihanje pomeni prisotnost DUHA. Duh je tisto, kar je v nas, dokler dihamo. Ko se zveza daha in diha, vdaha in izdiha pretrga, Duh zapusti telo z zadnjim izdihom. Vdaha, ki nosi možnosti ni več, s tem pa tudi ni več nobenih možnosti, ki bi bile telesu na razpolago. Ko rečemo, da je človek »izdihnil« pomeni, da je umrl – vdahnil ni več. Če je tako, je zadnji izdih tisto žensko počelo, ki individualno zavest (AR) vrne v univerzalno Zavest (RA). Vdah je moško počelo, ki prodira, se izliva v notranjost in daje možnosti izrazu človekove osebnosti. Človek, ki vdahne ima na razpolago možnosti, kako bo vdah preobrazil v izdih. Zadnji izdih je novo rojstvo Duha. To lahko ponazorim tudi z mojo enačbo nesmrtnosti, ki izhaja iz enačbe $0=0$, le da se ta enačba drugače izrazi:

$$1 - 1 = 0$$

in

$$\frac{1}{0} = \infty \text{ iz tega sledi } \frac{1}{\infty} = 0$$

Enačbi izenačimo:

$$1 - 1 = \frac{1}{\infty}$$

Zapisano kot proces:

$$1 - 1(+1 - 1 + 1 - 1 + 1 - 1 + 1 - 1 + 1 - 1 + 1 - 1 \dots) = \frac{1}{\infty}$$

Na levi strani enačbe je 1 vdah, prodor, navznoter, moško počelo, možnosti; (-1) je izdih, izhod, navzven, žensko počelo, rojevanje, udejanjanje. V oklepaju je izmenjava vdahov in izdihov, katerih vsota je 0. 0 je Duh, Zavest.

Ko dihamo, je Duh v nas in dokler dihamo, ostajamo na levi strani enačbe. V trenutku, ko izdihnemo in ne vdihnemo več, smo Duh, 0, ki je zapustil telo in se je preselil na desno stran enačbe. Takrat se zgodi, da se razlijemo v neskončnost ($\frac{1}{\infty}$). Duh se rodi nazaj v abstraktno razsežnost. Prvi vdah ob rojstvu je moško počelo, ki nas vpelje v samostojno življenje, dihanje in nam odpre vse možnosti tega življenja. Zadnji izdih je žensko počelo, ki ponovno rodi Duha v abstraktno razsežnost. Je izdih tega, kar smo skozi življenje postali. Vmes se pa vdih in izdih nihajoče izmenjujeta in ohranjata Duha v snovnem telesu. Podobno je s srcem.

Dihamo ZRAK. Beseda ZRAK vsebuje zlog RA in je tretji izraz univerzalne Zavesti, ki se približuje individualni zavesti. Najprej je RA kot univerzalna Zavest Stvarstva, potem je SONCE, ki je tudi bilo nekoč imenovano RA, kar se je ohranilo v besedi MAVRA, ki jo dandanes poznamo kot MAVRICO, ki je pomanjševalnica besede MAVRA, saj MAVRA vsebuje deset prvin, mavrica pa samo sedem. MAVRA ima (MA), kaže prvine, ki jih ima v (V) sebi SONCE (RA) in je na drugi

hitrosti prikazano to, kar v sebi ima Zavest, RA. Da MA-V-RA razkrije posamezne, ločene svetlobne prvine bele svetlobe, nam pove beseda BARVA, ki se tolmači B-AR-V-A: božanske (B) posameznosti (AR) ven iz (V) Izvora (A). MAVRA kaže to, kar ima (MA) v sebi (V) sonce (RA). To razkrije kot posamezne BARVE, ki so božanske posamičnosti, ki iz Izvora, ki je sonce, izstopajo. ZRAK je tretja oblika univerzalne oblike Zavesti. Značilnost vseh treh je ta, da so univerzalni za vsa živa bitja. Vse izvira iz univerzalne Zavesti (RA), sonce je »univerzalno-individualna zavest« OL-a, VES-OL-JA, in omogoča življenje vsem živim bitjem na Zemlji. ZRAK pa je »univerzalno-individualna zavest« ZEMLJE in je poleg VODE, ki v sebi nosi umnost univerzalne Zavesti (RA) tisti vidik zavesti, ki je univerzalno potrebna za življenje vseh organizmov. Vse tri oblike Zavesti dajejo polje možnosti za razvoj in obstoj življenja. ZRAK je tisti, ki nam z dihanjem omogoča, da lahko živimo. Četrta oblika izraza univerzalne Zavesti je HRANA. Tudi v HRANI, ki je dozorela na zraku in soncu je Dih (H) Zavesti (RA), ki je na razpolago (NA). HRANA je lahko tudi ZRAK. Besedi HRANA je podobna beseda PRANA, ki je energija, ki poganja naša telesa. Lahko se jo tolmači PRA-NA: izvorno (PRA) na razpolago (NA). Ali PR-RA-NA: pri (PR) Zavesti (RA) dajajoča (NA). Vse kar je povezano z RA, je nihanje. Nihanje izvornih energij. Slovenščina v RABI (RA-BITI) preko ZDRUŽEVANJA teh univerzalnih izrazov Zavesti v različnih hitrostih, vidi ZD-RA-V-JE: združevanje (ZD) Zavesti in njenih izrazov (RA) vstopa (V) v to, kar je (JE). To kar JE, pa je kroženje snovnega (J) in abstraktnega (E).

NIHANJE, DIHANJE sta si zelo podobni besedi. Razlikujeta se samo po začetni črki. DIHANJE JE NIHANJE IN NIHANJE JE DIHANJE. Vse niha, vse diha. Nihanje je vdih in izdih, dihanje je življenje in smrt. Nihanje je dihanje dneva in noči. Podobne so si tudi besede DIHAJ, NIHAJ in NEHAJ. Dokler NIHAMO, DIHAMO. Ko ne DIHAMO, ne NIHAMO in NEHAMO živeti. Kar več ne NIHA, NEHA DIHATI in ko nekaj NEHA NIHATI, NEHA DIHATI. Človek se vedno nekje NAHAJA, na neki točki NIHAJA, DIHANJA. Če ne, se začne DUŠITI in DUŠA hoče ITI. Je pa res, da dokler samo DIHAMO in NIHAMO, se DUŠA DUŠI, saj je zaprta v telesu ali rahlo pogledava izven njegovih meja. DUŠA je povezana z DIHANJEM in zato tudi z NIHANJEM. Ko se DUŠIŠ, ne DIHAŠ in tudi ne NIHAŠ z DIHOM. NIHAJ se je NEHAL.

Zlog NI je izvorni zlog za NIHANJE. Zlog NI lahko pomeni tudi odsotnost nečesa, da nečesa NI. Ampak to nam zelo jasno pove, da če mislimo, da nečesa ni, ne vidimo širše slike, da je to samo nihanje, katerega nihaj se izmika našemu zavedanju in čutenju. Ko pade noč lahko rečemo, da dneva ni, ampak v širši sliki gre samo za nihanje dneva in noči. To je samo primer, ki skriva v sebi univerzalen vzorec delovanja. Daljši kot je nihaj, bolj se izmika razumevanju in uvidu v ta nihaj.

Daljši kot je nihaj, bolj smo prepričani, da nečesa ni. Daljši kot je čas med vzrokom in posledico, težje ju povežemo in bolj se zgublamo v času med njima. Besedo NIHATI se lahko tolmači NI-H-A-T-I: nihanje (NI) Diha (H) izvornega (A) tvojih (T) energij (I). Ali dočrkovno: N-I-H-A-T-I: nihanje (N) energij (I) Diha (H) Izvora (A) tvojih (T) energij (I). Samo črka »N« pomeni nihanje, druge so opis pomena besede. Besedno jedro je NIH, ki se tolmači nihanje (N) energij (I) Diha (H) ali da nihanje (N) energij (I) k (H) nečemu vodi. Obratnica NIH je HIN, kar pomeni mrtvost – prenehanje nihanja.

Besedi DAN in DAH sta si zelo podobni. Razlikujeta se samo v eni črki. Pomen črke »N« je skrit v procesu prehoda iz noči v dan: pravimo, da se DANI. Proces prehajanja noči v dan je kot NIHANJE DAHA. Iz tega tudi lahko izhaja, da se DAN-NI: prične se nihanje (NI) svetlega dela dneva (DAN). Zlog NI dočrkovno pomeni nihanje (N) energij (I). DAN je DAH nihanja dneva in noči.

Beseda NIHAJ (kot samostalnik) obstaja, beseda DIHÁJ, ki je prav tako nihaj, pa ne. Beseda »DÍHAJ!« obstaja samo kot velelna oblika. Samostalniške oblike v SSKJ ni. Če bi obstajala beseda DIHÁJ, bi bila lepa beseda tudi TIHÁJ, tiho dihanje, ki v sebi tudi nosi pomen nihanja. Neslišno dihanje, TIHANJE, je bolj naravno kot glasno sopihanje. Sama beseda DIHANJE nič ne pove o kvaliteti diha, beseda TIHANJE je v tem oziru dosti bolj zgovorna. NIHAJ – TIHAJ – DIHAJ: besedi TIHÁJ (neslišen nihaj) in DIHÁJ (združena vdih in izdih) ne obstajata, ampak mogoče kdaj sta. Bolj jasno je z opisom pojava: NIHANJE, DIHANJE, TIHANJE. Beseda TIHANJE je tiho nihanje, ki je dihanje in tiho dihanje, ki je nihanje. Sam DIH je TIH: ti (TI) dihaš (H). Ko je človek tiho, samo diha. Beseda TIH se lahko tolmači tudi tvoja (T) energija (I) diha (H).

Človek nekaj počene s pomočjo UDOV: rok in nog. Beseda UD s črko »D« pove, da sta uda dva, ki sta sestavljena iz dveh polovic: roki sta dve, nogi sta dve, SPOLNI UD ima pa svojo drugo polovico v SPOLNEM UDU nasprotnega spola. Če se besedo DUH prebere nazaj, dobimo H-UD. DUH je tisti, ki vodi k (H) tvorbi udov (UD). Hudo je lahko to, kar s temi udi človek počne. HUDO izhaja iz odsotnosti DUHA, kar pomeni, da človek ne deluje v skladu s svojo VESTJO in univerzalno ZAVESTJO. DUH je tisti, iz katerega izvirajo UDI, kar sporoča, da snovno izvira iz abstraktnega in da tudi DUH temelji na DVOJNOSTI: RA in KAR. Beseda LUDJE pa razjasni, da ljudje Ljubezni (LU) udi (UD) smo (JE). Beseda LU-UD-JE s tem pove, da je vsak človek UD, ki ima nekje svojo drugo polovico. Ker snovno izhaja iz abstraktnega, potem tudi v abstraktni razsežnosti vsak človek ima svojo drugo polovico. Slovenščina to potrdi z besedo S-POL: človek je samo POL, samo en UD. Telesno je moški ali ženski spol. Abstraktno je ta druga polovica njegov dopolnjujoči partner, katerega »DUŠA« je njegova druga polovica individualne zavesti.

Včasih vdah ni navadno vsrkavanje nujnega zraka. Včasih je človek z vdahom NAVDAH NJEN: NA-V-DAH-N-JE-EN. DAH je vdih, DIH je izdih. DIH ima dvojni pomen, podobno kot beseda DAN, ki po eni strani opisuje svetel del dneva, po drugi strani pa je dan čas 24 ur, v katerih se izmenjata dan in noč. Tudi beseda DIH je po eni strani izdih, po drugi strani združenost vdaha in izdiha. Navdah, ki izvira iz vdaha, je moško počelo, ki daje možnosti. Navdah, vdah, je odprl nove možnosti, ki jih je navdahnjen človek z izdihom udejanjil, jih »rodil«. Beseda NAVDAH NJENOST se lahko tolmači NA-V-DAH-N-JE-ENOST: človek, je lahko na (NA) tem, da v (V) stanju vdaha (DAH), navdaha, pride do nihanja (N), ki je stanje Enosti (ENOST). So-pomenka besedi NAVDAH NJENOST je izraz NAVDUŠENOST, ko duša nosi Enost. Besedi izražata tudi veselje, ki se izraža tukaj in zdaj: NA-V-DAH-N-JE-NOS-T, stanje (T), ko na (NA) ven (V) je (JE) dah (DAH) nihanje (N) prinesel (NOS). Beseda NAVDUŠENOST pa se tolmači NA-V-DUŠ-EN-NOS-T, stanje (T), ko na (NA) ven (V) dušo (DUŠ) eden (EN) nosi (NOS).

V besedah je pogosta predpona NOS, ki pomeni NOSITI. Besedno jedro NOS je tudi naš organ za dihanje in vohanje. Besedo se lahko tolmači N-OS, nihanje (N) osi (OS). Skozi nos dihamo. Dihanje je znak ŽIVLJENJA. Življenje pa je tudi izvorna energija, ki jo predstavlja število 8 (OS-SEM). Življenje tvori os, ki je povezana z dihanjem. Najbolj snovna frekvenca je DIH skozi NOS. Skozi nos vstopa zrak, ki nam daje možnosti (NAVDAH) in prazen izstopa skozi nos, če ni izrazil nečesa z besedo, petjem, dejanjem. DOKLER ČLOVEK NIHA, TOREJ DIHA, OBSTAJA UM IN TA LAHKO NOSI, ALI MEČE⁷⁵ VEN, KAR JE V NJEM. LAHKO BI REKEL, DA JE UMETNOST ŽIVLJENJE IN OBRATNO, DA JE ŽIVLJENJE UMETNOST. UM IN UMETNOST STA POVEZANA PREKO ŽIVLJENJA.

Beseda VZDIHOVATI preko spreganja pove, da z vzdihni »pojéš« diha, motiš njegov ritem: VZ-DIH-UJEM, VZ-DIH-UJEŠ, VZ-DIH-UJE ... ves (VS) diha (DIH) ujem (odgriznem). Podobno kot človek, ki ti SVET-UJE, ti lahko tvoj svet uje, odgrizne, zmoti.

Beseda TIŠINA se lahko tolmači TI-ŠI-N-A: ti (TI) širiš (ŠI) nihanje (N) Izvorno/začetno (A). V TIŠINI se človek lahko približa ŠIRINI in vanjo vstopi. To potrjuje tudi beseda Ž-DE-TI: ko ti (TI) življenje (Ž) spregovori (DE). Ko človek v tišini dojame to, kar mu življenje govori, lahko vstopi v ŠIRINO. TI-ŠI-NA je širina (ŠI), ki ti (TI) je na razpolago (NA). Zavest je ŠIRINA, ki ti je na razpolago. Zavest je TIHOTA, ki v sebi nosi širino možnosti. Podobno je: TI SI NA nekem kraju, kjer

⁷⁵ UM, ki NOSI in to kar nosi MEČE ven, je UM-MET-NOS-T. Tako slovenščina opredeljuje umetnost. Nihanje (N) osi (OS) je povezano z Umom (UM). Na ta način se Um udejanja, saj ga umetnik ima (MET) in ga meče (MET), udejanja v snovni razsežnosti.

je TI-ŠI-NA. Kot besedni jedri ZEN in ŽEN, ko se v prazno praznino ZEN naseli življenje (»Z« se spremeni v »Ž«), tako zlog SI v zlog ŠI da neko širino. Ti si omejen s svojim telesom in tam kjer je telo, tam si. Ko pa se razširi zavest v širino, gre v TIŠINO, in v TI-ŠI-NI ti si. ŠI daje temu kar SI, ŠIRINO. TIHO-TA: ta (TA), ki je tiho (TIHO). Ali: TIH-O-TA, ta (TA), ki je tiha (TIH) Celota (O). Gre lahko tudi za neslišno kroženje diha. Vse namreč niha, vse diha. Če je to popolnoma neslišno, je to tihota.

Zlogi UH, IH, OH in EH so zlogi, ki se vežejo na SL-UH, D-IH, V-OH in Z-EH, kar črki »H« daje pomen zračnosti, saj vsi ti trije čuti in pojav (zehanje) potrebujejo zrak kot medij. KIH je povezan z DIHOM, saj si delita zlog IH. Zlog EH se veže na Z-EH in na ZEHANJE, ki je prav tako zračno. ZEH se tolmači ZE-H: zelo (ZE) zračno (H), zelo velik dih.

Človek diha tudi, ko spi. Beseda SPATI se tolmači S-PA-TI: si (S) padel (PA) pod raven zavednega ti (TI). Med spanjem človek tudi SANJA. Spanje in sanjanje združujeta besedi SEN in SAN, ki sta na videz sopomenki, saj zloga AN in EN pomenita isto. Vendar imata vsaka svojo »pomensko verigo«. Beseda SAN tvori pomensko verigo SAN, SANJE, SANJATI. Beseda SEN pa SEN, SENO, SENIK. Prekmurci SANJATI rečejo SENJATI. Beseda SENJATI je logično nadaljevanje besed SEN, SENO, SENIK, SENJATI.

SENO je bilo tisto, ki je bilo pogoj za udobno spanje. Sanjalo in spalo se je na SENU. SENO omogoča tudi celovito (O) sanjanje (SEN). Mogoče se na senu sanja drugače kot na modernih posteljah. SENIK je kraj, kjer se »goji« SEN. SEN-IK, zlog IK pomeni kraj, mesto, kjer se neka stvar odvija ali kdo biva, kot KURNIK, kraj kjer gojimo kokoši. Podobno strukturo ima tudi beseda URNIK. V teh besedah vidimo, da gre za povezavo med SEN, SENO, SENIK. V današnjem jeziku bi rekli, SPANJE, POSTELJA in SPALNICA. Čez dober sen nas lahko nese ČESEN, ki se tolmači ČE-SEN ali ČEZ-SEN. Pravijo, da naj bi dva do trije stroki česna pod vzglavnikom omogočili dober SEN.

Besedo SAN se lahko tolmači S-AN, prav tako S-EN: sanjaš vedno sam. V prekmurščini SAM pomeni SAN. Sanjamo sami. To je stvar enega. Dočrkovno tolmačenje razkrije, da v sanjah si (S) izvorno (A) nihanje (N). V Besedah SAN in SANJE samo črka »S« daje značaj besedi, zato je v tem primeru samo črka »S« tista, ki pomeni sanje. Sanje lahko kažejo na tvoje temeljno duševno stanje. Verjetno so naši predniki SANJE upoštevali in jih razlagali. Beseda SANJARITI je že nekaj drugega. Gre za sanjarjenje o spolnem občevanju z nekom, ki ga ni tukaj, zato se človek samozadovoljuje: SAN-JARITI, sam spolno občevati. Besedi SEN in SAN vsekakor sta sopomenki, a z drugačnim poudarkom, ki ga nosi premena samoglasnikov »A« in »E«.

Kako ČLOVEK postane PREBIVALEC? Beseda PREBIVALEC nima ničesar skupnega ne z besedo ČLOVEK, ne z besedo LJUDJE. Beseda PREBIVALEC izvira iz človeka kot BITJA in je s tem povezana z glagolom BITI. Človek, ki nekje ostane nekaj časa, se reče, da je ta čas PREBIL tam, kjer je BIL. Glagol BITI preide v glagol PREBITI, ki se tolmači PRE-BITI: prej (PRE) tam biti (BITI). Ali: PR-RE-BITI: pri (PR) svoji individualni resničnosti (RE) biti (BITI). BITI preide v PREBITI, ta v PREBIVATI, PREBIVATI pa preide v besedo PREBIVALEC. Zlog VA se nanaša na VA-BITI. Tam kjer človek PREBIVA, ga je njegova BIT povabila (VA) tja: PR-RE-BI-VA-TI, pri (PR) individualni resničnosti (RE) Bit (BI) vabi (VA) te (TI). BIT nagovori tvoj IZVOR ali ZAČETEK: PR-RE-BI-V-A-TI: pri (PR) individualni resničnosti (RE) Bit (BI) vstopa v (V) Izvor/začetek (A) tebe (TI). Končnica LEC se nazaj bere CEL. Zgleda kot da bi prebivalec celo svoje življenje preživel v določenem kraju.

Spol

Abstraktna polovičnost človekove zavesti, ki se izraža tudi kot dopolnjujoča polovičnost vdaha in izdiha, se na snovni ravni izraža skozi MOŠKI in ŽENSKI SPOL. Človek je tudi v snovnem svetu, kar nam je veliko bližje, samo POL. Si (S) samo pol (POL). Odnos dveh počel se izraža v besedi POLARNOST: POL-AR-NOS-T, stanje (T), ki nosi pol (POL) človeka/individualne zavesti (AR). POLARNOST je dopolnjujočnost znotraj celovitosti. Lahko tudi nasprotnost, če je to odnos dveh ljudi, ki sta si v nasprotju. POLARNOST se kot nasprotje kaže, če poli (polmeri) ne tvorijo KOLESA⁷⁶, KROGA. Če pa poli, ki dajejo samo pol (POL) miru (MER) in merijo (MER) samo polovico (P) vesoljnega kolesa (OL, K-OL-O) povezujejo OS z OBODOM (OS-V-OBOD-ITI), potem polarnost pomeni dopolnjujočnost. Takrat se nasprotja podpirajo na način, da se kolo skladno vrti:

76 Več v poglavju »KOZMOLOGIJA V SLOVENSKEM JEZIKU«.

Besedno jedro ŽEN je zgrajeno iz Ž-EN: življenje (Ž) enega (EN), kar nakazuje funkcijo rojevanja individualnih življenj. V nasprotju z moškim, ki ima na milijarde semenčic in daje MOŽ-NOS-TI. MO-Ž nudi možnosti (MO) življenja (Ž) in je most (MO), ki daje življenje (Ž) ženski. Te možnosti (MO) življenja (Ž) ženska sprejme, saj se začne s črko »Ž«, mož se pa z njo konča. Potem Ž-EN-S-KA te možnosti udejanji z rojstvom (KA). MOŽ je tudi tisti, ki ne nosi vseh možnosti, ampak jih tudi on oži. MOŽ je M-OŽ, možnosti (M) oži (OŽ), saj eden moški nima vseh obstoječih semenčic. Ženska pa udejanja eno od mnogih možnosti v potomca. V semenčicah je mnogo možnosti, ki jih mož oži na en izliv.

Besedo OŽITI vsebujeta besedi KROŽITI in MNOŽITI. Zlog OŽ določa besedo MOŽ. Zlog OŽ v sebi ne nosi samo oženja, temveč govori o kroženju (O) življenja (Ž) ali o Celoti (O) življenja (Ž), kar pomeni, da NIČ, ki je »O«, Zavest, kroži skozi življenje (Ž). Iz tega beseda OŽITI izvorno opisuje kroženje univerzalnega (O: NIČ, Zavest, Celota, krog) in individualnega počela, ki je življenje (Ž). Obe počeli sta v gibanju (ITI): O-Ž-ITI. Beseda se lahko tolmači tudi O-ŽI-TI: Celoto (O) živiš (ŽI) ti (TI). Ali O-ŽITI: Celoto (O) živeti (ŽITI), ki se skozi življenje posameznika udejanja, Celota Zavesti se oži. Beseda KROŽITI v sebi skriva skrito univerzalno žensko počelo KAR. V primerih, ko sta skupaj črki »K« in »R«, je samoglasnik »A« izpadel. Izvorno je bila beseda verjetno KAROŽITI, ki se jo lahko tolmači KAR-OŽ-ITI: univerzalno žensko počelo (KAR) oži (OŽ) skozi gibanje (ITI) kroženja. KAR je točka na sredini kroga, je OS, ki se povezuje z OBODOM. Vendar kroženje, ki oži ni kroženje z istim polmerom, temveč se polmer spreminja, kar pomeni, da gre za spiralno gibanje, ki oži proti osi in s tem udejanja širino, iz katere prihaja. Beseda se tolmači tudi K-AR-O-Ž-ITI: k (K) človeku/individualni zavesti (AR) Celota (O) življenja (Ž) gre (ITI). Ali: KA-AR-O-ŽI-ITI: rojevanje/udejanjanje (KA) človeka/individualne zavesti (AR) Celote (O) življenja (ŽI) v gibanju (ITI). Besedno jedro ŽEN se v besedi OŽITI in KROŽITI naseli, ko beseda postane samostalni: OŽENJE, KROŽENJE. KAR je univerzalno žensko počelo, ŽEN pa individualno žensko počelo. Obe udejanjata možnosti: KAR udejanja polje možnosti RA, ŽEN pa udejanja eno od mnogih semenčic, ki jih izlije MOŽ. Beseda OŽENJE se lahko tolmači O-Ž-EN-JE: Celota (O) življenja (Ž) eden (EN) je (JE). Ali OŽ-ŽEN-JE: tisto, ki oža polje možnosti, ki ga moški nosi, je žensko (ŽEN) počelo. Beseda K(A)ROŽENJE pa združuje obe ženski počeli KAR in ŽEN, ki ju povezuje črka »O«, ki je moško počelo (O, O, RA, Zavest). KAR-O-ŽEN-JE: abstraktne možnosti skozi kroženje KAR prenaša v snovno žensko počelo (ŽEN), ki rojeva AR, človeka, udejanja individualno zavest. Beseda MNOŽITI pa pove, da mnogo (MN) kroženja/Celot (O) živi (Ž) v gibanju (ITI). Seveda vsebuje tudi podatek,

da je nož (NOŽ) tisti, ki nekaj celega na mnogo (MN) delov zoži (OŽ) z gibanjem (ITI): MN-NOŽ-ITI. MNOŽENJE se tolmači tudi MN-OŽ-ŽEN-JE: mnogo (MN) oženja (OŽ) možnosti ženskega počela (ŽEN) je (JE), ki se udejanja kot življenje (Ž) enega (EN). Torej gre za mnogo rojevanja. Moško in žensko počelo se poigravata v kroženju: OŽITI – OŽENJE, KROŽITI – KROŽENJE, MNOŽITI – MNOŽNJE.

UM je bodisi udejanjena ali ujeta modrost. Odvisno od stanja posameznika. V besedi UM se skriva oploditev moškega in ženskega počela: »M« je moško počelo, ki je tudi MODROST, polje možnosti, iz katerega se modro izbira. Črka »U« pa predstavlja žensko počelo, ki UDEJANJA MOŽNOSTI, oziroma so ujete vanjo, če niso udejanjene. Črka »U« ima tudi tako obliko, ki ponazarja PREJEMANJE, da se vanjo nekaj zlije. Ima obliko maternice. Črka »M« pa ima obliko moškega spolovila, ki v črko »U« nataka možnosti.

Beseda SPOL nosi pomembno sporočilo. Človeka seznanja s stanjem, da sam po sebi ni CEL, temveč samo POL, tako snovno kot abstraktno. Po drugi strani ga pa povabi v preseganje stanja polovičnosti, saj beseda sporoča tudi SP-OL: spij (SP) pijačo z matrico vesolja (OL) in postal boš VES, ki je (JE) po celem vesolju (OL) prisoten. Abstraktno boš postal VES-OL-JE. Človek, ki zaužije OL, VES OL tudi JE. OL poskrbi za abstraktno oploditev individualnih zavesti. Beseda SPOL-NOST pove: spij (SP) pijačo z matrico vesolja (OL) in s spolom (SPOL), ki je druga polovica (POL) spolni (SPOLN') os (OS). Tako nastane NOVA OS, ki je OS-NOVA procesa ucelotenja človeka. Ko vsak S-POL svojo POLOVICO nosi, nastopi stanje POL-POL-NOS-TI.

Zlog AR

Zlog AR kaže na človeka kot snovno bitje, ki je nosilec individualne zavesti, ki je individualizirana univerzalna Zavest (RA). Obratnica zloga RA je AR in s tem je zlog AR tesno povezan z univerzalno Zavestjo. Zlog AR opisuje tudi stanje zavesti posameznika, ki je individualna in zožena. Zožena, ko je človek na začetku individualne evolucijske poti. Takrat je AR začetek (A) vibracije (R). Tudi zlog AR v sebi nosi pot k cilju bivanja. To je takrat, ko človek vstopi v Izvor (A) vibracij (R). Takrat postane RA. Človek je v končni sliki, na koncu svoje evolucijske poti istočasno AR in RA: je individualno počelo (AR), skozi katerega se izraža univerzalno počelo (RA). Zlog AR je v slovenščini prisoten kot tisti, ki opisuje tistega, ki izvaja neko dejavnost: BROD-AR, ČEBEL-AR, KLEP-AR (K-LEP-AR, klepar, je tisti človek (AR), ki nečemu, kar zaradi poškodovanosti ni več lepo (LEP), vrne nazaj k (K) prvotni lepoti), ZID-AR, KLJUČ-AR, SMUČ-AR, SOD-AR, VIN-AR,

Človek, ki stavi na telesne užitke, potrebuje več kosov hrane. Če ima človek ključ (K) do svoje osi (OS), potem rabi samo KOŠČEK hrane: KOS-ČE-K, kos (KOS), če (ČE) ključ (K) imaš, ki odklepa tvojo OS. Človek, ki uvidi bistvo, ne potrebuje več mnogo, ampak použije samo KOS. En kos ima v sebi OS, bistvo cele jedi. Ni potrebno več kosov, ker že prvi ima v sebi vse, kar ima celota obroka. KOS JE MATRICA OBROKA.

Beseda, ki je ključna, je tudi RAZREDČITI, piti vodo, ki redči gostoto, in preko (RAZ) reda (RED) izvorne energije (ČI) spravi v gibanje (ITI). Razredčenje daje moč (VODA je MOČA). Slovenščina pravi, da je v prvi vrsti pomembno dobro ŽVEČITI, saj beseda pove, da tako v življenje (Ž) več (VEČ) energije (ČI) gre (ITI). Ko dolgo žvečimo, hrano s slino RAZREDČIMO. Že s tega vidika se sklada, da v življenje več energije gre, če hrano dobro razredčimo. S tem dobijo jedi »na žlico« še dodatne »točke«.

Beseda KAR v slovenskem besedišču

Slovensko besedišče ni »našlo« veliko besed (BESED-IŠČE išče besede in jih tudi najde), ki vsebujejo besedo KAR. Njen pomen je zelo zabrisan, ker je pogosto glas »A« med glasovoma »K« in »R« izpadel (KRČ, KRŠITI, KRI ...). Je beseda, ki nam pomen besednih zvez, v katerih sodeluje, razkrije šele, ko vemo za pomen besede KAR. KAR je LJUBEZEN, ki je žensko počelo.

Eno glavnih počel Stvarstva je KROŽENJE UNIVERZALNEGA in INDIVIDUALNEGA. Tako obstaja tudi UNIVERZALNA in INDIVIDUALNA KAR. UNIVERZALNA KAR je VSEBINA UNIVERZALNE ZAVESTI RA, je tista, ki je POLNOST PRAZNINE. INDIVIDULANA KAR pa je VSEBINA INDIVIDUALNE ZAVESTI, katere nosilec je človek. Je individualna vsebina individualne zavesti. V sebi nosi tudi KLJUČ, KODO, MATRICO, ki individualno KAR odklepa v UNIVERZALNO RA in s tem odklepa tudi pot do UNIVERZALNE KAR, ki je stanje univerzalne Ljubezni. KODA, je tista, ki ključ (K) Celote (O) da (DA). KODA je sestavljena iz Celote abstraktne Družine DESETIH IZVORNIH ENERGIJ.

Da je KAR žensko počelo govori skupen zlog besede KA-R in ŽEN-S-KA. Tako KAR kot ŽENSKA rojevata, udejanjata, ožita. Zlog KA je prazlog za maternico ali ženske spolne organe, ki rojevajo. ŽENSKA je tista, ki življenje (Ž) eno (EN) iz (S) maternice (KA) daje. KAR rojeva (KA) vibracije (R), ženska pa življenje. KAR je abstraktna MATERNICA, ženska pa bitje s snovno maternico. KAR udejanja RA, ženska pa udejanja možnosti izliva moških semenčic.

Planet Zemlja, ki je najbolj univerzalna SNOVNA MATI KAR, rojeva tudi S-KA-LE, katerih manjše različice so KA-MNI. S-KA-LE tvorijo gorovja. KAR pa je univerzalno žensko počelo Ljubezen, ki rojeva odnose in njih preseganje v Celosti. KAR nenazadnje pomeni SKALO. Zaradi tega so kamni, skale in gore igrale pomembno vlogo v čaščenju Velike Matere KAR, med našimi staroverci imenovane NI-KAR-MA-NA.

Besede KAR sem se že večkrat dotaknil: je univerzalno žensko počelo. Značilnost ženskega počela je, da zožuje, krči (K(A)R-ČI-ITI: univerzalno žensko počelo (KAR) se z izvornimi energijami (ČI) giblje (ITI)), udejanja možnosti, ki jih črpa iz univerzalnega moškega počela RA. To nam pove tudi beseda sama, saj se jo lahko tolmači kot KA-R, tista izvorna maternica (KA), ki rojeva vibracije (R), jih udejanja. KAR se lahko tolmači tudi KA-AR: rojevanje/udejanjanje (K) individualne zožene zavesti, katere nosilec je človek (AR). KAR RA S-KAR-ČI v AR. Dočrkovno je K-A-R, ključ k (K) Izvoru (A) vibracij (R). KAR istočasno DELI in vodi od RA do AR in je istočasno ključ, ki AR, človeku, odklene pot nazaj k RA. KAR je vedno prisotna. V vsakdanjem življenju jo zaznavamo kot ljubezen, ki jo opisuje zlog LU (LU-BA-ZEN, Č-LU-VEK, LU-UD-JE, LU-Č, K-LU-Č). Iz stanja univerzalne Ljubezni KAR deli in upočasnjuje RA. Bistvo KAR in RA je frekvenca, nihanje. Ko sta RA in KAR skupaj, sta OBA: Celota (O) frekvenc (BA). Dočrkovno: Celota (O) božanskega (B) Izvora (A). O-BA (KAR+RA) se upočasnjuje v SVE-TO-LU-BA (SVETLO-BA). SVTLOBA ohranja besedo O-BA, saj je v besedi SVETL-OBA. KAR svetlobo upočasnjuje v zvok, ki je GLAS-BA. Če bi se hotelo ohraniti sled o oplojenosti RA in KAR, bi se beseda glasila GLAS-OBA. KAR glasbo upočasnjuje v snovno razsežnost, človeka, ki je AR in istočasno OS-E-BA. Če bi se v besedi OSEBA želela ohraniti sled o oploditvi RA in KAR, bi se beseda glasila OS-OBA. Besedo je ohranila hrvaščina. Razkrita pot od OBA, do OS-OBA nam pove, da sta RA in KAR vedno prisotna, le da sta vedno bolj počasna in udejanjena v snovni razsežnosti. Beseda OS-OBA nam pove, da sta DVA (doponjujoča partnerja) tista, ki tvorita OS. Snovni O-BA, Celoto (O) vibracij (BA) tvorita združeni dopolnjujoči individualni zavesti, AR. Ko sta dva dopolnjujoča človeka povezana na ravni zavesti, sta OBA in tvorita O-BA (Celoto vibracij), zopet se vrnete v začetno, Izvorno stanje. AR ostane AR in istočasno postane RA. Individualna KAR, se pa vrne v stanje univerzalne KAR. KAR ima tako ključ, ki deli in združuje. KAR in RA sta O-BA (postaneta RU) ter tudi dopolnjujoči zavesti moškega in ženske, sta O-BA. Univerzalna KAR je združenost vseh izvornih energij, najbolj ločena KAR pa je ločenost vseh izvornih energij, med katerimi so odnosi hierarhije, nasprotnosti, sorodnosti, dopolnjujočnosti in istovetnosti. RA, univerzalna Zavest, se lahko udejanja samo, če se cepi. To naredi KAR. Individualna KAR je najnižja možna točka udejanjanja, ki je stanje

popolne ločenosti. Tu se udejanji AR, človek. Začne na dnu »hitrostne« lestvice KAR. Evolucija je v njegovih rokah, bolje rečeno v njunih rokah (OBA). USODA je namreč SODA. Ko človek sledi KAR in njenim namigom, preskoči vse vmesne brzine in se vrne v univerzalno RA, kjer se z univerzalno KAR lahko izrazi skozi individualna programa dopolnjujočih partnerjev. Iz neskončnega polja možnosti se zdaj lahko KAR upočasnjuje natančno tako, kot naj bi se individualna AR doživljala. Ko se individualna KAR izrazi kot univerzalna KAR, je KRAJ, odklenila (K) univerzalna Zavest (RA) se je (J) in zaokrožila v neskončnem krogu snovnega in abstraktnega. To je bistvo besede KAR.

Iz tega zornega kota dobijo rekla kot »VSE KAR JE ...«, »KAR JE RES, JE RES«, »BODI, KAR SI!«, »NI-KAR TJA!«, druge pomene.

VSE KAR JE, je »tako in tako«, pravimo. To želimo opisati, ne vedoč, da nam že besedna zveza odgovarja na vprašanje. Kaj pa je tisto vse kar je? KAR. Kar je tudi res: vse kar je udejanjeno, je posledica ženskega počela KAR, ki bodisi deli ali združuje, prehaja med abstraktnim in snovnim, med univerzalnim in individualnim, med zunanjim in notranjim, med večnim in minljivim. VSE KAR JE, JE KAR. Besedna zveza »VSE KAR JE ...«, nam pove, da vse izhaja iz abstraktnega: VS-E, ves (VS) abstraktnosti obstoj KAR JE. KAR je sopomenka za LJUBEZEN. Individualni zavesti celota univerzalnih izvornih energij nudi ključ za vrnitev v vibracij (R) Izvor (A). AR preko VSE KAR, RA JE in AR preko VSE RA, vsa KAR JE. To je RAJ: vrnitev individualne zavesti v univerzalno Zavest še preden človek umre.

Če je vse KAR, kako potem NI-KAR tja? Ne hodit tja, ker tam NI KAR, ni ženskega počela. Iz te besedne zveze veje podzavestna slutnja, da tam ni individualne ljubezni, ki jo dojemamo kot harmonijo, skladnost. Z univerzalnega vidika to pomeni, da se tam KAR izraža skozi svoja nasprotja. To je mogoče samo v stanju ločenosti, ko se »mavra« energij loči in deluje samostojno, v pozabi, da so one tiste, ki so del Družine. Vesoljno kolo se ne vrti, ker OS ni povezana z OBODOM. VSE KAR JE, je tudi tisto, kar mi ne čutimo kot KAR. Nekdo lahko ubija iz ljubezni do nečesa. Iz ljubezni do denarja se dogajajo mnogi zločini. Tudi to je KAR, le v svoji najbolj ločeni različici. Odsotnost KAR je za nas VRAG, ki v sebi nosi stavek V-RA-G, vstop v (V) Zavesti (RA) igro, ki je grozna/groba (G). Vstop v igro Zavesti se začne na najnižji možni točki udejanjenja, ko se prostor univerzalnih možnosti (RA) tako zoži, da se KAR udejanja preko svojih nasprotij. Slovenščina nam pove, da bolj kot smo na začetku igre Zavesti, bolj je ta grozna. Bolj smo proti koncu igre, večji je prostor, ki ga zajema individualna zavest in KAR se lahko izraža v svoji polpolni univerzalnosti skozi individualno. Ko AR postane individualna Celota (O) vibracij (BA), se zlije z RA, ki skupaj s KAR tvorita univerzalno

Celoto (O) vibracij (BA). Takrat je, kot sem že večkrat poudaril, izpolnjeno, kar nam govori beseda S-T-V-AR-S-T-V-O: si (S) ti (T) istočasno v (V) človeku/individualni zavesti (AR) in si (S) ti (T) istočasno v (V) stanju Celote/Enosti/Nič/Ra (O). Iz individualne Celote (O) vibracij (BA) (OBA=AR+AR)), ko se združita dopolnjujoči individualni zavesti (AR), človek preide v univerzalno Celota (O) vibracij (BA) (RA+KAR=RU=OBA=AR+AR) in istočasno ostane v AR.

Dve pogosti rekli sta »BODI TO KAR SI« in »SEM, KAR SEM«. Kaj pa si? Kaj pa sem? KAR! Sem Ljubezen, LU. Sem KAR. Vsak človek je KAR in to izraža. Izraža tisto KAR, ki ga polni, ki jo ima (MA). To je človekova KAR-MA.

Reklo »KAR JE RES, JE RES«, nam govori, da se ne da mešetariti s tistim, kar je res. Če se pogleda malo bolj abstraktno, se vidi, da je tisto, kar je res, KAR. KAR je vsebina NIČLE. NIČLA nosi resnico (RES-NIČ-NOS-T) in prav tako njena vsebina, KAR. In KAR je Ljubezen. Ljubezen je izvorno LU-BA-ZEN: Ljubezen (LU) je frekvenca (BA), ki polni praznino (ZEN) z vsebino. Reklo neposredno daje Ljubezen, žensko počelo udejanjanja, na prestol resničnosti. Združeno zazveni v stavek: **NIČ NOSI TISTO, KAR JE RES.** KAR tvori resničnost, ki jo zaznavamo, saj udejanja abstraktno, ki ga ne čutimo s čutili. Slovenščina nam posredno nakaže, kaj je Resnica: NIČ, ki je Zavest, univerzalno moško počelo RA in univerzalno žensko počelo KAR, ki je Ljubezen. NIČ se preko delovanja ženskega počela KAR spremeni v ČIN (izvornih energij ((ČI) nihanje(N)), dejanje, ki udejanja možnosti, ki jih nosi NIČ: nihanje (N) energij (I) večnih (Č). V slovenščini se skriva stavek **RA BITI JE TO, KAR SEM**⁸⁶: biti univerzalna RA, ki se izraža kot individualna AR preko univerzalne KAR skozi individualno KAR. Biti Zavest, skozi katero se izraža Ljubezen. To sem – takrat, ko sem Cel. **BITI TO KAR SI IN TO RABITI. BITI RA JE TO KAR SI? KAJ PA SI, KO SI RA? KAR, LJUBEZEN, UDEJANJENA MATI SKOZI ŠIRINO OČETA.**

Pogosto reklo je »JE KAR JE ...«. Z njim pospremimo nek dogodek, ki se ni izšel po naših željah, a smo se s tem sprijaznili. Tudi na neljube dogodke slovenščina gleda kot na ljubezen, KAR. Bolj razločen bi bil pomen, če bi se stavek zapisal z vejico »JE, KAR JE!«. KAR namreč nikoli ne udejanja, rojeva brez vzroka, ampak vedno udejanja tiste možnosti, ki so ji na voljo. Človek nima vpogleda v vse zveze med vzroki in posledicami, a ve, da je vse kar se dogaja KAR, in vse kar KAR ima, tvori KARMO. To KAR »pojémo«, kar se nam zgodi, je odvisno od tega, s čim KRMIMO⁸⁷ Zavest. Samo poudarjanje KAR, ljubezni, ni rešitev, saj je čista KAR

86 RA je potrebno RABITI na način, da se izrazi KAR – to KAR sem.

87 Kjer sta skupaj črki »K« in »R« je verjetno izpadla črka »A«. Tako je tudi beseda KRMITI verjetno izvorno bila KARMITI. Beseda se lahko tolmači KARM-ITI, iti v tem kar KAR 'MA. Ali KAR-MI-ITI: Ljubezni (KAR) misli (MI) v gibanju (ITI). KAR je tista, ki udejanja. Udejanja tudi misli. Vsebina naših zavesti je K(A)RMA tega, kar se nam dogaja. Beseda KRMA se

Slovenščina skozi strukturo besed daje človeku namige, da naj nanjo gleda kot visoko inteligentno, modro – tisto, ki samo sebe do potankosti razume; naj stopi pred njo kot pred tisto, ki je modrejša od njega in naj k njej pristopi tako iz abstraktnega kot snovnega zornega kota.

V SLOVENSKEM JEZIKU JE ZAKODIRANO VÉDENJE, KI GA NE MORE ODPLAKNITI ALI ZASUTI NOBENA ZGODOVINA IN NJENO TOLMAČENJE. ODKRIJE SE NAM, KO DO TEGA VÉDENJA PRIDEMO PO DRUGI POTI, KI JE ZAPISANO V ZAVESTI, V TIHEM VÉDENJU VEČNOSTI. NI DOVOLJ, DA JEZIK »SAMO« RAZUMEMO IN GA ZNAMO IZVRSTNO UPORABLJATI. **JEZIK DOJAMEMO ŠELE, KO Z JEZIKOM GOVORIMO ISTI JEZIK. ŠELE TAKRAT LAHKO PREPOZNAMO ZAKODIRANE POMENE BESED. Z GOVORJENIMI JEZIKOM JE PODOBNO: ŠELE KO GA RAZUMEMO, POSTANEJO KNJIGE, BESEDILA V TEM JEZIKU, RAZUMLJIVA. ŠELE, KO VEŠ, KAJ IŠČEŠ, LAHKO TO NAJDEŠ IN ŠE VELIKO VEČ, SAJ ISKANJE PRIVEDE DO NOVIH VÉDENJ, KI JIH NA VIDEZ SPLOH NE IŠČEMO. A ŠELE, KO PRIDEMO DO DNA NEČESA, SE TO DNO ODPRE. POVRŠNOST VEDNO OSTAJA NA POVRŠINI.**

Zloga RE in ER v slovenskem besedišču

V povezavah z drugimi zlogi sem se tolmačenj zlogov RE in ER že dotaknil, a sta tako pomembna, da si zaslužita lastno poglavje. Z zlogom RE slovenščina opisuje tisto, kar je za nas RESNIČNO in izhaja iz naše osebne izkušnje, torej gre za našo INDIVIDUALNO RESNIČNOST. Z zlogom ER pa opisuje tisto, kar VERJAMEMO da je res, a ni naša osebna izkušnja. Beseda RES nam pove, da RE-S: individualna resničnost (RE) si (S). Sam zlog RE v sebi nosi tudi svoj izvor: R-E, vibracije (R) abstraktnega obstoja (E). Naša resničnosti izhaja iz abstraktne razsežnosti, ki jo v njeni univerzalnosti nosi zlog RA, ki je vibracij (R) Izvor (A). RA se udejanja kot RE. RA in NIČ sta sopomenki. Beseda RESNIČNOST povezavo med univerzalnim in individualnim počelom še bolj pojasni: RE-S-NIČ-NOS-T, stanje (T), ki ga ničla (NIČ) nosi (NOS) in iz (S) katere izvira naša individualna resničnost (RE). NIČ je tista, v kateri je UNIVERZALNA RESNICA (RESNICA NIČA), v zlogu RE je pa INDIVIDUALNA RESNIČANOST, ki jo NIČLA NOSI. NIČ se udejanja preko RE s ČINOM, z dejanji posameznikov, ki so odvisna od njihovih stopenj zlitosti z NIČ. NIČ prebrana nazaj tvori besedo ČIN, ki pomeni DEJANJE. DEJANJE je izvornih energij (ČI) nihanje (N), ki se udejanja v snovni razsežnosti.

NIČ predstavlja UNIVERZALNO POČELO, RE pa INDIVIDUALNO POČELO, ki kot ČIN udejanja NIČ. S tem beseda jasno razkrije povezavo med univerzalnim in individualnim počelom. Bolj nagovorjeno se tolmači RE-S-N-I-Č-N-OS-T: individualna resničnost (RE) z (S) nihanjem (N) energij (I) večnih (Č) niha (N) os (OS) tvojo (T). Večno nihanje energij, ki nihajo našo os, ki je bistvo naše OS-SEB-NOS-TI, se izraža kot naša resničnost. Beseda RES-NIČNOST nam po eni strani tudi pove, da če se zanašamo samo na našo izkušnjo, je to NIČNOST. Slovenščina nas poziva, da se zavedamo univerzalnega ozadja naše resničnosti, ki ga lahko tudi DOPOLNIMO do POLPOLNOSTI, ko združimo vse izvirne energije, ki iz NIČ izvirajo. To pa je abstraktna Družina desetih prvin. NAŠA RESNIČNOST NI NIČNOST, ČE IZHAIJAMO IZ POLPOLNE NIČLE, pri čemer NIČ ni nič, temveč nihanje (N) energij (I) večnih (Č). Dokler človek ne pride do tega stanja, ko ve, kako se tvori njegova resničnost in od kod izhaja, potrebuje POSREDNIKE, ki mu nudijo neko drugo resničnost, ki je »višja« od njegove, zato se ji podredi in začne VERJETI: V-ER-JE-TI, ti (TI) si (JE) v nečem (V), v kar verjameš (ER). Zlog RE se zasuka v ER. VERJETI je nekaj obratnega od naše RESNIČNOSTI. Če VERJAMEMO je samo VERJETNOST: V-ER-JE-T-NOS-T, lastnost (T), ki predstavlja vstop v (V) tisto, kar verjameš (ER) in to nosi (NOS) tebe (T). Če se pa NIČ zlije v ENOST in se udejanji v individualni resničnosti, nastopi URESNIČENOST: U-RE-S-NIČ-ENOST: udejanjenje (U) individualne resničnosti (RE) z (S) Enostjo (ENOST) ničle (NIČ). NIČ je črka »O«, »O« je krog, krog ima OBOD in zapolnitev kroga, ki je NIČ, je OSVOBODITEV (OS-V-OBOD-ITI). Takrat EN »O« SI TI, kar je ENOST. To je stanje, ko si ENOST Z NIČLO, in ta ENOST se udejanja v individualni resničnosti. Temu stanju slovenščina reče URESNIČENOST. Najbolj jasno slovenščina nagovori Slovenca z dvodelnim tolmačenjem besede URESNIČENOST: URESNIČ-ENOST, kar je celo povelje, ukaz, da naj človek URESNIČ' ENOST! To je namen bivanja. Koliko modrosti nosi slovenščina na dlani, a ne pogledamo vanjo! ČLOVEK, URESNIČI SVOJ NADDAR, KI JE ENOST, nam kričita besedi NAD-DAR-JE-ENOST in URESNIČ-ENOST!

Besedišče¹⁰⁶ z zlogom RE

BREME je teža, težava, nadloga, ki se lahko tolmači BR-RE-ME: brza (BR) resničnost (RE) mene (ME). Breme je minljivost in kratkost življenja. Abstraktno je breme nekaj drugega. To pove beseda, če se jo tolmači B-RE-ME: božanska (B)

106 BESEDIŠČE, ki besede išče, a ne najde samo BESEDNEGA ZAKLADA, temveč predvsem ZAKLAD BESED.

se lahko zgodijo. Bolj natančno se beseda tolmači V-ER-J-T-NOS-T: stanje (T), ki nosi (NOS) to, v (V) kar je (J) usmerjeno tvoje (T) verjetje (ER). Tudi besedno jedro VER se nanaša na VERJETI: VER-JE-T-NOS-T: stanje (T), ki nosi (NOS) to, v (V) kar verjameš (VER) ti (T). Beseda nam pove, da človek točno ve, kaj bi rad, da bi se zgodilo. Človek v sebi ve, katera verjetnost bi bila v tem trenutku najboljša, če bi se udejanjila. Verjame, da se bo. Beseda VERJETNOST nam pove tudi, da je tisto, kar kdo verjame, samo verjetnost.

ZVER je divja žival, ki je krvoločna in ima veliko zobovje. Takšna je ZVER danes. Izvorno ni bila taka. Beseda se tolmači ZV-ER, kar pomeni zven (ZV), kateremu se pripisuje nekaj, kar se verjame (ER), da je res. Beseda nam pove, da zver ni vidna, ampak samo slišna. To nakazuje, da nobena žival ni veljala za ZVER. Beseda ZVER je podobna besedi ZVEČER. Obe besedi poudarjata, da je v prvi vrsti očitien ZVOK, ZVEN in ne VID, OČI. ZVEČER je zvok (ZV) tisti, ki ponuja več (VEČ) razlag, ki se jim lahko verjame (ER). Določeni zvoki (ZV) so bili taki, za katere se je verjelo (VER), da jih tvori divje, neznano bitje, ki so ga poimenovali ZVER. ZVER je lahko tudi človek, ki te želi z (Z) verovanjem (VER) speljati od izvirnega védenja. Beseda je ostra do vere. Vera, ki se širi na način, da želi, da se verjame to, kar govori in v nič drugega, je ZVER, ki lahko deluje na način, kot dandanes besedo zver dojemamo.

Zlog ČI v slovenskem besedišču

Zlog ČI je globoko zasidran v vzhodni filozofiji, mi se pa niti ne zavedamo, kako bogato je slovensko besedišče z njim! Zlog ČI se utemeljuje kot IZVORNE ali UNIVERZALNE ENERGIJE, kar sem v tem pisanju že ničkolikokrat zapisal. Izvorne energije so večne. To pojasni razčlenjen zlog: Č-I, večne (Č) energije (I). Da je črka »Č« povezana s časom, nam pove sama beseda ČAS. Beseda ČAS se tolmači ČA-S, tukaj in zdaj, a minljiv (ČA) si (S). To je natančna opredelitev časa: čas je za nas vedno tukaj in zdaj, a teče, mineva, mi kot snovna bitja smo pa del tega. Če se besedo ČAS tolmači dočrkovno, nam slovenščina razkrije našo drugo, abstraktno naravo: Č-A-S, večnost (Č) Izvora/začetka (A) si (S). Tukaj je že prisoten dvojni pomen: če je človek večen začetek, se še ni premaknil na individualni evlucijski lestvici. Je na začetku, v stanju ločenost, ko je individualna zavest, ki je košček Izvora, ujeta v meje njegovega telesa. Če pa je človek večnost Izvora, se je vanj vrnil, kar pomeni, da je zaključil individualno evlucijsko pot in se ZLIL (Z-L-ITI: z (Z) abstraktno Družino (L) iti (ITI)) z univerzalno Zavestjo, ki je RA. ČI je univerzalno

Z-VELÍK-ČI-ITI. A pustimo besedo tako kot je (bila): Z-VELI-ČI-ITI, z (Z) velikim (VELI) ČI se gibati (ITI). S tega se lahko sklepa, da je z velikostjo ČI-ja povezana abstraktna velikost človeka, njegova prisotnost individualne zavesti v prostoru. »Mali« človek, ki ima zavest ujeto v svoje telo, lahko s svojim malim ČI prizadene veliko gorja, ko v gonji po svojih koristih maliči vse, česar se loti. »Velik« človek pa s svojim velikim ČI-jem ohranja in spoštuje izvorni Red. Z VELIKIM ČI-JEM je človek abstraktno VSEPRISOTEN in s tem odrešen, saj je on eden (EN), ki pri (PR) univerzalni Zavesti (RA) znova (ZNOVA) je (JE). S tem se mu ni potrebno ponovno roditi – izognil se je kazni ponovnega utelešenja: KA-ZNOVA-TI. Je zveličan, Z-VEL-(N)IČ-AN. Zlit je z velikim Nič, ki resnico nosi: RES-NIČ-NOS-T. Z velikim Nič tvori Enosti: Z-VEL-(N)IČ-ANOST.

Beseda ZRAČITI se lahko tolmači Z-RA-ČI-ITI: z (Z) univerzalno Zavestjo (RA) se gibljejo (ITI) izvorne energije (ČI). Zavest slovenščina povezuje z ZRAKOM: Z-RA-K, združene (Z) Zavesti (RA) ključ (K). Po drugi strani slovenščina pove, da je zrak nekaj univerzalnega – drug pomen zloga RA, saj ga vsi potrebujejo za življenje: z (Z) zrakom (RA) univerzalne energije (ČI) grejo (ITI). ČI mora biti v gibanju, zato je potrebno redno zračiti, pravi slovenščina. Pa ne samo prostore, tudi nas z gibanjem na svežem zraku in s pravilnim dihanjem.

Zloga OL in LO v slovenskem besedišču

Zlog OL in njegova obratnica LO povzemata eno od glavnih počel Stvarstva, ki niha med Enostjo in ločenostjo, med univerzalnim in individualnim, med večnim in minljivim. Zloga sem že predstavil, saj sta pomembna izvorna zloga, ki razkošno živita v besedišču slovenščine. Zlog OL se v prvi vrsti veže na opis VESOLJA: VES-OL-JE. V tej besedi se zdi, kot da nagovarja človeka, ki ves (VES) vesolje (OL) je (JE). BESEDA OPISUJE VESOLJE IN ISTOČASNO NAGOVARJA ČLOVEKA, NAJ VESOLJE POSTANE. Zlog OL v sebi skriva modrost SVETEGA GRALA, saj se dočrkovno tolmači O-L: Celota (O) abstraktne Družine (L).

OL je bila obredna pijača ali živilo naših prednikov, ko se je še vedelo, čemu OL služi. Ta je vsebovala strukturo vesolja. Znan je kot pijača. V križankah večkrat zasedimo geslo »pijača starih Slovenov«, ki ima dve črki. Vsi vemo, da je to OL. Tukaj se pa že ustavi. Obredni pomen OL-a se je ohranil v voščilu (VSE) NAJBOLJŠE ZA TE, ki skrivno sporoča NAJ BO OL ŠE ZA TE. Najboljše se je človeku voščilo, če je bil deležen OL-a, da je abstraktno postal VES-OL-JE. Obredno mesto je bil OLTAR, ki se tolmači OL-T-AR: vesolje (OL) ali Celota (O) abstraktne Družine (L)

je zelo pomemben za telo (LO) tako žene (ŽE) kot moža (DEC). Mož (DEC) požanje s svojim telesom, žena pa jed pripravi za oba in telesno sta oba zadovoljna (EL). ŽELODEC je prva postaja pri ješčosti. Beseda JESTI sporoča, da je prehranjevanje družbeni dogodek, saj se tolmači JES-TI: jaz (JES) ti (TI). Jeva skupaj jaz in ti. Ali: JE-S-TI, jesti je (JE) nekaj kar počnem s (S) tabo (TI). ŽE-LO-DEC ima podobno vsebinsko strukturo, le da bolj točno sporoča, kdo sta JA in TI. Beseda pove, da mora vsak zase biti sit, a je to bolje opravljati v družbi s svojim soprogom ali soprogo. Če hrane nočem deliti s tabo, jo želim zaužiti sam, jo SNEDEM. Beseda SNETI se tolmači S-NE-TI: jela ne (NE) delim s (S) tabo (TI). Zlog LO opredeljuje tudi besedo Č-LO-VEK. ČLOVEK, TELO, ŽELODEC tvorijo povezavo: človek mora nekaj dati v želodec, da ohrani telo. ŽELODEC je tudi bistven organ, ki je shramba za snovi, ki se pretvorijo v telo. Slovenščina pozna reklo, da človek JE to, kar JĚ. Besedi nista slučajno istovetni. To, kar damo v želodec, to telo uporabi za svojo gradnjo. Človek se pa istoveti s telesom in tako posredno s tem, kar daje v želodec.

ŽEZLO je simbol oblasti, vladanja. ŽEZLO je iz železa ali kakšne druge kovine. Energija »kovina« je najnižje na hierarhični lestvici izvornih energij in je v odnosu nasprotnosti z energijo »življenje«. Željo po oblasti, po moči vpliva imajo največkrat ljudje, ki so v stanju največje ločenosti. Tisti, ki so šele na začetku individualne poti evolucije. IMETI VSE je daleč pred BITI VSE. Zato ne preseneča, da je ŽEZLO iz kovine. Sama beseda opisano tudi sporoča: ŽE-ZLO, že (ŽE) zlo (ZLO). Tam kjer je ŽEZLO, je že zlo, ki izhaja iz (Z) stanja ločenosti (LO). Beseda ŽELEZO se tolmači ŽE-LEZ-O, že (ŽE) leze (LEZ) naokrog (O). V besedi je poudarjena lastnost železa, da se tali in staljeno teče. Takega se lahko vliva v različne kalupe. Pod »ŽEZLOM« se je železo pogosto uporabljalo kot orožje, ki je delilo ZLO nasprotnikom.

Številčna zastopanost zlogov OL in LO v slovenščini kaže na globoko povezanost človeka z vesoljem. Telo kot individualno počelo je nenehno v stiku z vesoljem, univerzalnim počelom, ki je tisto, iz katerega človek izhaja in v katero se vrača. Naši predniki so dajali poznavanju strukture matrice vesolja veliko težo v svojem bivanju. Vse to védenje je ostalo samo še v besedah našega maternega jezika.

Nekatere rastline in pomenske povezave

Veliko imen rastlin je tolmačil že Peter Amalietti v knjigi »Praslovenščina, Adamov jezik«. V tem poglavju dodajam še nekatere.

AJDA je povezana z AJDI, pogani. AJDA je rastlina, ki vsebuje vseh osem notranjih izvornih energij, s tem pa je tista, ki zaseda vrh v strukturi OL-a. Tam kjer

Še nekaj zakladov besed besednega zaklada

Slovenščina je nam, Slovencem, izvorno tako tuj jezik, da kakšnim slovenskim besedam rečemo kar tujke. Tak primer je tudi beseda ANGEL, za katero Etimološki slovar pravi: »Prevzeto iz srlat. angelus, od koder je tudi nem. Engel, angl. angel, frc. ange. Lat. beseda je izposojena iz gr. ángelos 'sel, glasnik', v prevodu Svetega pisma tudi 'angel', nejasnega izvora, morda prevzeta z vzhoda (Kl, 178, Fr I, 8).« Besedo ANGEL slovenščina brez vrinjenega samoglasnika »E« dobro razume, saj se jo lahko tolmači AN-GL: eden (AN), ki te gleda (GL), kar je najbližje pomenu besede ANGEL, kot jo dojemamo. Eden, ki bedi nad tabo, te čuva, GLEDA. Zlog GL pomeni tudi GLAS. S tem beseda sporoča, da angel ni samo tisti, ki bdi nad nami, temveč se nam tudi oglašča. Tako se pomen izenači z grškim pojmovanjem. Angel nas torej GL-EDA in se nam GL-ASI, kot misel v GL-AVI.

BAJTA je preprosta, slaba hiša. Beseda poudarja njeno majavost, nestabilnost, saj se jo lahko tolmači BA-J-TA: ta (TA), ki je (J) BA, pri čemer zlog BA pomeni frekvenco, frekvenca pa kaže na majanje, nihanje, kar je lepo razvidno tudi iz besede RI-BA in RI-BA-TI. Podobno nestabilna je KOLI-BA, majava (BA) hiška iz kolov (KOLI). Beseda MAJATI je slikovita, saj prikazuje gibanje predmeta med mano (JA) in tabo (TI), ki je v eni točki pritrjen, v drugi pa ne. Ta del se ZI-BA med mano in tabo: zdaj ga imam (MA) jaz (JA), zdaj ti (TI).

Beseda BALVAN nam pove, da je to skala, ki se bala, vali (BAL) ven (VEN), proč od matične kamnine. Glagol SE BALA, se lahko tolmači BA-LA: frekvenca (BA) skale (LA). Beseda BALATI se nanaša točno na kotaljenje skal. S tega zornega kota je beseda bila verjetno izvorno BALAVAN: BA-LA-VAN: frekvenca (BA) skale (LA) ven (VAN), proč od matičnega masiva. Beseda pove, da je neka frekvenca bila vzrok, da se je večja skala odtrgala od matičnega masiva in se s frekvenco valila proč, ven.

BAZAR je tržnica, ki izpostavlja drug zorni kot tržnega prostora, kot besedi TRG in TRŽNICA, ki poudarjata, da TRŽITI pomeni živeti (ŽITI) od tega, kar si natrgal (TRGATI, TRŽEM). Beseda poudarja govorjenje, živahno barantanje, saj se jo lahko tolmači BA-Z-AR: govor/frekvenca (BA) z ali iz (Z) ljudi (AR). BAZAR je živahen prostor, kjer ljudje kupujejo in prodajajo, hvaleč kvalitete (HVALI-TE-TA) izdelkov in se pogajajo za ceno. Beseda BARANTATI se lahko tolmači BA-AR-AN-TA-TI: govor (BA) človek (AR) eden (AN) da (TA) ti (TI). V tem govorjenju želi prodajalec čim dražje prodati, kupec pa čim ceneje kupiti.

Beseda BERGLA se tolmači BER-GLA, da ti pobere (BER) glavo (GLA), da si lahko kljub poškodbii pokonci.

Sama beseda ŽI-DAN nam pove, zakaj je človek vesel, židan: ker mu je življenje (ŽI) dano (DAN). Že to, da smo živi, je vzrok za dobro voljo. Beseda ŽLED se tolmači Ž-LED: z (Ž) ledom (LED). ŽLED je »ledena obloga na drevju, električnih vodih, skalovju« (SSKJ). Črka »Ž« pomeni tudi »Z« kot se pogosto reče »ž njim/njo« namesto z njim/njo. Črka »Ž« v besedi ŽLED ne pomeni življenja, saj ŽLED »ž led-om« obda naravo.

Kaj vé slovenščina?

V tem poglavju bom strnil spoznanja o tem, kaj bi rada slovenščina kot vedni jezik predala narodu, ki jo uporablja. Kaj naj bi Slovenec vedel, ko gre skozi življenje išoč odgovore na VEČNA bivanjska vprašanja. VEČINO odgovorov slovenščina nosi že v sebi. Naj ponovim, da je VÉDENJE tisto, ki obstaja VEDNO in OD VEDNO, se ne spreminja in ne zastara. Besede, ki v sebi nosijo takšne vesti o vednosti, v sebi vsebujejo zlog VE.

Slovenščina VE, da je védenje potrebno iskati v (V) abstraktno obstoječem (E) in da védenje izhaja iz (V – drugi pomen) abstraktne razsežnosti.

Slovenščina VE, da je eden samo POL: VE-D-EN-JE, ve (VE) polovica (D) eden (EN) je (JE).

Slovenščina preko števila D-VE izpričuje védenje (VE) o obstoju dvojnosti in dopolnjujočih polovic (D).

Slovenščina VE, da človek védenje črpa iz svoje VESTI, ki je individualizirana univerzalna ZAVEST. VE, da v vesti si VES TI in da je tam védenje (VE) o tem, kdo si (S) ti (T). VE, da iz vesti človek lahko črpa VESTI iz ZAVESTI, saj VE, da je izza vesti ZAVEST. Ve, da se v Zavesti nahaja Cel Jaz (ZAVEST brana nazaj je TSEV-AZ): Cel (TSEV) Jaz (AZ). Slovenščina ve, da je posameznik SAMO ZAVEST, ki se udejanja. Človek, ki to ve, je samozavesten, saj se celoviteje zaveda samega sebe.

Slovenščina VE, da VÉDENJE izhaja iz tistega, kar je VEDNO, OD VEDNO in ZA VEDNO. Slovenščina VE, da je to, kar je ZAVEDNO tisto, kar je ZA VEDNO, kar je večno. VE, da je NEZAVEDNO tisto, kar je minljivo, začasno in se premika v smeri ZAVEDNEGA. VE, da je smer evolucije od minljivega proti večnemu, od tega, kar je »NE ZA VEDNO« proti temu, kar je »ZA VEDNO«. Slovenščina VE, da moramo priti do DNA uganke bivanja: ZAVE-DNO. VE da je DNO védenja spoznanje, da polovice (D) nihajo (N) Celoto (O). VEDNO je tako in od VEDNO je bilo tako. To mora priti iz NEZAVEDNEGA v ZAVEDNO ljudstva.

Slovenščina VE, da je stara beseda za ZAVEST SVEST, ki prav tako VE, da z védenjem postaneš ves ti S-VE-S-T: z (S) védenjem (VE) si (S) šele ves (VES) ti (TI).

Slovenščina VE, da samo, če imata oba ljubimca ZAVEST, ki ni ujeta v meje telesa, sta lahko ZVESTA. Z-VEST-OBA nam pove, da imata VEST OBA.

Slovenščina VE, da šele človek, ki ima VEST, je VESTEN: VEST-EN. Ta deluje iz védenja, ki je trenutno v njem in skladno z njim.

Slovenščina VE, da človek, ki nekaj IZVEDE, izhaja iz VSEGA SEBE: IZ-VES-TI. Izhaja iz vsega trenutnega védenja.

Slovenščina VE, da bolj kot govorice, mnenja in prepričanja šteje tisto, kar človek IZ-VE iz VÉDENJA nekoga. To nam pove beseda IZ-VE-DETI: iz (IZ) védenja (VE) izrečeno, povedano (DETI). Ali IZ-VE-DE-TI: iz (IZ) védenja (VE) pove (DE) ti (TI).

Slovenščina VE, da VEDETI pomeni védenje ubesediti in delovati v skladu z njim: VE-DE-TI, védenje (VE) deti in delovati (DE) ti (TI).

Slovenščina VE, da je SPRENEVEDANJE, da človek pri individualni resničnosti ne ve, da samo abstraktna polovica je: S-PR-RE-NE-VE-D-AN-JE, si (S) pri (PR) individualni resničnosti (RE), pri kateri ne (NE) veš (VE), da polovica (D) eden (AN) je (JE).

Slovenščina VE, da je največje VESELJE, ko je človek VES in CEL, ko je VES-CEL, torej VESEL.

Slovenščina VE, da je VES-OL-JE vse, kar je. Ve tudi to, da védenje (VE) iz (S) vesolja (OL) je (JE). Še bolj natančno slovenščina VE, da vesolje skriva védenje (VE), ki izhaja iz Celote (O) abstraktna Družina (L), ki se udejanja kot kroženje med snovnim (J) in abstraktnim (E). Slovenščina ve, da kdor je zaužil OL, ki ima v sebi kodo vesolja, ves (VES) vesolje (OL) tudi je (JE) – postane.

Slovenščina VE, da življenje ve o nas več kot si mi mislimo: ŽI-VE-TI, življenje (ŽI) ve (VE) o tebi (TI). Ve, da biti ŽIV ni isto kot ŽIVETI. ŽI-VE-TI pomeni, da védenje živi tebe in da ti živiš védenje. Biti ŽIV pa pomeni, da je življenje (ŽI) vstopilo (V) v posameznika.

Slovenščina VE, da ima »ČLUVĚK« potencial, da je večne (Č) Ljubezni (LU) moč (VEK). Slovenščina ve, da je človek tisti, ki ima dostop do ključa (K) védenja (VE), ki odklepa večno (Č) univerzalno Ljubezen (LU), ki je abstraktna Družina (L) udejanjena (U). Ve, da se to izrazi skozi snovno telo (LO): Č-LO-VEK.

Slovenščina VE, da je védenje potrebno izraziti z besedami, ohranjati, dati naprej. To nam pove s številom DEVET, ki je bila izvorno DEVED. Bila je palindrom, ki je sporočala, da je potrebno deti (DE) védenje (VE) o obstoju dopolnjujočih polovic (D), ga ujeti v besede in delovati iz tega.

Slovenščina VE, da to kar imamo POVEDATI, naj izhaja iz védenja, do katerega si prišel: PO-VE-DA-TI. Kar človek pove, bi moral vedeti, ne samo imeti mnenje, čutiti, domnevati, sklepati, predvidevati.

Slovenščina VE, da je POVED, stavek, ki vsebuje univerzalno védenje: PO-VED.

Slovenščina VE, da je ZVEDETI nekaj v zvezi z védenjem, in ne neka domneva: Z-VE-DETI: z (Z) védenja (VE) povedati (DETI).

Slovenščina VE, da je RAZSVETLJENJE stanje, ko se eden s svojo individualno zavestjo zlije z univerzalno Zavestjo in je tako abstraktno vseprisoten: RAZ-SVE-TLE-EN-JE, preko (RAZ) vsega (SVE) tukaj (TLE) eden (EN) je (JE). Do tega stanja se pride s pomočjo večnega in nespremenljivega védenja: S-VE, z (Z) védenjem (VE) se pride do stanja, ko univerzalna Zavest (RA) združena (Z) tukaj (TLE) z enim (EN) povsod je (JE). Slovenščina ve, da je to stanje ENOSTI: RA-Z-SVE-TLE-ENOST.

Slovenščina VE, da je SVETLOBA izvorno SVE-TO-LU-BA: da je vse (SVE) to (TO), kar sonce osvetljuje, Ljubezni (LU) frekvenca (BA), ki je božanski (B) Izvor in začetek (A). V tem se skriva védenje (S-VE), saj šele z védenjem spoznamo, da je svetloba tista, ki je Ljubezni frekvenca.

Slovenščina VE, da je tudi v ZVENU skrito védenje: Z-VE-N. ZVENI skrivajo zvoke (Z), ki skrivajo védenje (VE) o nihanju (N). ZVEN je zvok (Z), ki gre ven (VEN), kar pomeni, da ga je človek sposoben tvoriti. S tem lahko sam odpoje vseh sedem osnovnih tonov, poje jih on, ki je osma prvina. Ve pa, da sta še tukaj glasba, ki udejanja možnosti zvokov in jezika ter tišina, ki hrani vse zvoke in pesmi v polju možnosti. VE, da ZVEN napolni širši prostor, kot je človekovo telo, zato je (J) človek kot izvor (A) zvena (Z) tisti, ki polni praznino prostora in ga s tem povezuje. To je JAZ.

Slovenščina VE, da je do VEČNOSTI možno priti le preko védenja. Slovenščina VE, da je védenje (VE) večno (Č) tisto, ki niha (N) os (OS) tvojo (T).

Slovenščina VE, da človek abstraktno ODMEVA, samo do koder seže njegovo védenje: ODMEV se bere nazaj VEM-DO. ODMEV gre od (OD) mene (ME) ven (V) in abstraktno seže do tja, do (DO) koder je moja abstraktno prisotnost (individualno zavest AR) privedlo moje védenje (VEM). Širina individualne zavesti je odvisna od védenja in njegove uporabe.

Slovenščina VE, da je od védenja odvisno tudi človekovo VEDÉNJE.

Slovenščina VE, da so SLUVENI bili narod, ki je izhajal iz (S) Ljubezni (LU) védenja (VE), ki je nihanje (N).

Slovenščina VE, da je VEDEŽEVATI pomenilo, da je nekdo vedel napovedati DEŽ, ali ga je vedel celo priklicati: VE-DEŽEVATI. VE, da je bil VEDEŽ tisti, ki je vedel (VE) tudi veliko povedati (DE) o življenju (Ž). DEŽ in ŽIVLJENJE sta zelo povezana.

Slovenščina VE, da je vse snovno minljivo: SVE-ČA, vse (SVE), kar je tukaj in zdaj, je minljivo (ČA). Slovenščina pa ve, da je abstraktno večno, da je z (S) védenjem (VE) možno priti do večnega (Č) Izvora (A).

Slovenščina VE, da je védenje zunaj nas: VE-N. Ve (VE), da je nihanje (N), ki je temelj védenja, izven nas (VEN). VE, da od ZUN-NAJ to prehaja v enega (V-EN), kar ustvarja ZNOT, v enem, RAJ (ZNOT-RAJ).

Slovenščina VE, da so ZVEZDE, tiste, ki dajejo ZVEZO med začetkom in koncem poti (ZVEZ-DA), in da se je po njih moč ravnati na poti, saj dajejo zvezo med nami in ciljem. Slovenščina VE, da se je v prostoru ravnati po soncu in po zvezdah. To nam pove beseda RA-ZVED, da se ravnaš po soncu (RA) in po zvezdah (ZVE).

Slovenščina VE, da je najširša in najbolj obsegajoča POVEZANOST, ENOST. Enost lahko poveš z védenjem, pravi slovenščina: PO-VE-Z-ANOST, po (PO) védenje (VE) z (Z) Enosti (ENOST). Slovenščina ve, da je védenje o Enosti potrebno povedati, da potem povezuje: POVE-Z-ANOST. Slovenščina VE, da je potrebno védenje povedati, ubesediti, da se lahko začne udejanjati in povezovati. Šele POVE-DANO POVE-ZUJE.

Slovenščina VE, da je VERA védenje (VE) o univerzalni Zavesti (RA). Kdor je veren in nima védenja o Zavesti, mora verjeti v (V-ER) v nek začetek (A). Za tega so mu drugi rekli, da je bilo tako.

Slovenščina VE, da je SVET SVÉT, da je SVET vse (SVE), kar ti (T) si. Vse kar si ti, je sveto, zato je najbolje BITI SVE, torej SVEBIT, da je potem vse sveto. VE, da S-VE-TO-S-T spoznamo z (S) védenjem (VE), da vse to (TO) si (S) ti (T). VE, da SVE-TO-S-T je vse (SVE), kar si ti (T), kadar Celota (O) si (S) ti (T).

Slovenščina VE, da si VES trenutni ti takrat, ko deluješ iz (S) védenja (VE), ki ga trenutno imaš.

Slovenščina VE, da je osveščen tisti, ki je z védenjem prišel do stanja Enosti svoje osi: OS-VEŠ-ČE-ENOST. Ali: OS-VEŠ-ČE-EN-O-S-T: imaš védenje o osi, če si eden, ki Celota si ti. Torej, če si povsod. To pa je RAZSVETLJENJE.

Slovenščina VE, da so POVESTI bile zgodbe, ki so vsebovale védenje, ki je privedlo poslušalca do stanja, ko je bil VES: PO-VES-T. PO-VEST: po védenje, ki je v tvoji VESTI. Tako se človek zave tega védenja.

Slovenščina VE, da če iščeš SLOVES, si (S) ves (VES) v stanju ločenosti (LO), kar pomeni, da težiš k temu, da bi drugi častili dosežke tvoje telesnosti (LO), ki te ločuje od drugih: področje telesa, čustev in razuma.

Slovenščina VE, da je SVEŽ tisti, ki izhaja iz (S) védenja (VE) o življenju (Ž).

Slovenščina VE, da OSVEŽITI pomeni, da Celoto in tudi to, kar te obkroža (O) z (S) védenjem (VE), živiš (ŽITI). Kdor živi v skladu z (S) védenjem o Celoti (O), ve (VE) živeti (ŽITI). To védenje (VE) izraža tudi os (OS) OSEBNOSTI, ki to živi (ŽITI).

Slovenščina VE, da VERJETI (ER) izhaja iz neke izkušnje, ki ni tvoja, a jo doje- maš kot večvredno od tvoje: V-ER-JE-TI.

Slovenščina VE, da več ljudi, kot izhaja iz védenja, več izvorne energije kroži in je na razpolago: VEČ-ČI-NA.

Slovenščina VE, da je na VEKI čutilo, ki ve (VE) za ključ (K) Izvorni (A). VE, da je s pomočjo VEK možno vzpostaviti vez z univerzalno Zavestjo in iz nje črpati védenje neposredno. VE, da se na vekah védenje (VE) udejanja, rojeva (KA).

Slovenščina VE, da NASVET naj vsebuje univerzalno védenje, ne individualne domneve. NASVET je namig, kako gledati NA SVET s (S) pomočjo védenja (VE), ki ga imaš na (NA) razpolago.

Slovenščina VE, da je prepovedano sklepati na védenje iz svoje individualne izkušnje: PR-RE-PO-VE-DATI, pri (PR) individualni resničnosti (RE) po (PO) védenje (VE) iti in ga dajati (DATI).

Slovenščina VE, da je REVEŽ tisti, ki védenje (VE) o življenju (Ž) črpa iz svoje individualne resničnosti (RE): RE-VE-Ž.

Slovenščina VE, da je SVETI GRAL uvid, da VSE (SVE) KAR SI TI (TI), JE IGRA (G) ZAVESTI (RA) ABSTRAKTNE DRUŽINE (L), ki je matrica univerzalne Zavesti.

Slovenščina VE, da je VEŠČINA védenje (VE) o upravljanju z (S) izvornimi energijami (ČI), ki so na (NA) razpolago, a so istočasno nihanje (N) Izvora (A).

Slovenščina VE, da VELJATI pomeni skupno odločitev, ki ponese v (V) stanje veselja (EL) mene (JA) in tebe (TI). VE, da velja samo tisto, kar veseli oba, ki sta v dogovor vpletena.

Slovenščina VE, da je SVETEK takrat, ko je vse (SVE) v teku (TEK). Do tega, da je vse v teku, se pa pride z védenjem: S-VE-TEK.

Slovenščina VE, da šele, ko postaneš Cel (O) in se tega zavedaš, si ves (VES) ti (TI): to pomeni O-VES-TI se. Do stanja Celote se pride z védenjem.

Slovenščina VE, da univerzalna Zavest preko radovednosti vodi do védenja: RA-DO-VED-NOS-T.

Slovenščina VE, da če grižljaj dobro prežvečimo, v življenje več ČI-ja gre: Ž-VEČ-ČI-ITI.

Slovenščina VE, da je potrebno z védenjem priti do izvornih energij. O tem priča védenje: S-VE-DO-ČI-ITI.

Slovenščina VE, da se človek tem bolj učloveči, kolikor več izvornih energije skozenj teče: U-ČLO-VEČ-ČI-ITI.

Slovenščina VE, da VIDIMO samo to, kar VEMO: to se vidi v podobnosti besede VIDETI – VEDETI. Globlje je védenje, več bomo videli – manj bomo spregledali in spregledali bomo – uvideli.

Slovenščina VE, da se v VEDÉNJU človeka izraža raven VÉDENJA.

Slovenščina ve, da je univerzalna Zavest (RA) izven tebe (VEN), a se udejanja v (V) enem (EN). Slovenščina VE, da je RA-VEN bivanja odvisna od tega, s koliko

univerzalne Zavesti (RA) si ti zlit izven sebe (VEN). RAVEN ZAVESTI se udejanja V EN-EM. S tem slovenščina izpričuje védenje o kroženju univerzalnega in individualnega počela.

Slovenščina VE, da se je lažje PO-ISTO-VE-TI-ITI s tistim, ki si delita isto védenje. Tistim, ki je ISTO za vse. Slovenščina VE, da je v tem univerzalna ISTINA – Resnica.

Slovenščina Slovence postavi pred izziv, da iz pozabe izbrskamo in se ponovno zavedamo tega, kar je v njej skrito in je počivalo dolga stoletja in tisočletja. V sebi nosi ključ, ki odklepa njo samo. Ona odklenjena pa odklepa tudi nas. Trenutno nas povezuje samo na področju RAZUMEVANJA, a enkrat v prihodnosti nas bo povezovala tudi na področju ZAVEDANJA VÉDENJA. Takrat bomo iz OBNAŠANJA prešli na VEDÉNJE in od ZVEDÉNOSTI v ZAVEDNOST.

Simbolika slike na naslovnici

Na naslovnici je bakrorez iz prve knjige »Slava vojvodine Kranjske« Janeza Vajkarda Valvazorja. Prikazuje dolgolasega, dolgohradega starca v dolgi beli obleki, ki ima v levi roki kolo, v desni vedro z rastlinami in stoji na ribi. Imenovali so ga KRODO. Bil naj bi poganski bog starih Sasov, a se ga v različnih pisnih virih povezuje s Sloveni. Bogata simbolika slike to potrjuje. V njej se izražajo temeljne značilnosti slovenskega jezika in védenja, na katerem slovenščina sloni.

Ime KRODO se lahko tolmači K-ROD-O, je tisti, ki je k (K) rodu (ROD) nosil stanje Celote (O). Beseda ROD se natančneje tolmači kot RO-D, kroženje (RO) polovic (D). S tega zornega kota se ime lahko tolmači kot K-RO-D-O, ključ (K) kroženja (RO) polovic (D) Celote/Zavesti (O). Zgovorno je tudi ime brano nazaj, ki sporoča OD-OR-K, od (OD) univerzalnega Reda (OR) ključ (K) ima. KRODO ima tako ključ univerzalnega Reda, ki ga kot kroženje univerzalnega ženskega in univerzalnega moškega počela predaja slovenskemu RODU. S tega je razvidno, da se ime ne nanaša na poimenovanje boga v obliki človeka, temveč na dejavnost, ki so jo izvajali staroslovenski svečeniki. Krodo je simbol delovanja borov, druidov, poganskih svečnikov, ki so os človeka kot OS-SEB-NOS-TI razširili v obod VESOLJ-NEGA KOLESJA, kar izpričuje stavek v besedi OSVOBODITI: OS V OBOD ITI.

Krodo na navzgor obrnjeni, rahlo dvignjeni dlani lahkotno drži KOLO, ki predstavlja VESOLJE. Leseno kolo se nikakor ne da držati s tako lahkoto. Lahkotnost in navzgor usmerjenost kažeta na abstraktnost vesoljnega kolesa, ki sporoča: kot (K') vesolje (OL) vrti se (O). Vedro, ki ga drži v desni roki je težje in zato usmerjeno navzdol. V njem so izbrane rastline, iz katerih je Krodo izdeloval OL, v katerem je ujeta modrost in struktura vesoljnega kolesa, in s katerim je os človeka popeljal v obod. V vsaki roki tako »drži vesolje«, ki se iz abstraktnosti kolesa izraža kot snovnost rastlin. K-OL-O predstavlja abstraktni VZ-OR-EC sestave vesolja, ki izhaja ven iz (VZ) univerzalnega Reda (OR) v pomanjšani obliki (EC), rastline v vedru pa predstavljajo KODO VESOLJNEGA KOLESJA ujeto v to, kar je rodila Velika Mati Zemlja, KAR.

Krodo stoji na RIBI. Valvazor je zapisal, da naj bi riba bila ostriz, a je bolj verjetno, da Krodo stoji na LOSOSU. Življenjska pot lososa simbolno kaže na človekovo Pot od stanja ločenosti do stanja Celote. Krodo stoji na lososu, ker po tej Poti hodi.

Losos se izleže v POTOKU, preko REKE potuje V MORJE in se preko REKE vrača v POTOK, kjer ustvari nov rod in umre. Človek je na začetku svoje Poti v stanju ločenosti, je samo OS, ki ni povezana z OBODOM. Če se besedo LOSOS tolmači LO-S-OS nam to tudi pove: telo/telesa (LO) si (S) os (OS). POTOK je POT-OK, ki ga vidi OKO – pot očesa, in POT-TOK: pot, ki teče. Cel potok lahko ujamemo v vidno polje in ga nadzorujemo zaradi njegove majhnosti. POTOK je simbol PAMETI, ki je padla (PA) in mora nekaj imeti (MET). Čas med vzrokom in posledico mora biti za PAMET blizu. Njen domet je preživetje. Voda je simbol individualne zavesti. POTOK ima malo vode. Pot lososa vodi v reko. RE-KA je tista, ki individualno resničnosti (RE) rojeva, udejanja (KA). RE-KA je širša, izmika se pogledu, saj je širša in daljša, kot lahko dojamemo z našimi očmi. Na našo resničnost vpliva preko dejavnikov, ki jih lahko delno nadzorujemo, delno pa ne, a plavamo v njej – se ji prilagajamo. REKA je simbol RAZUMA. Vso vodovje se zлива v MORJE, kamor lososa vodi pot. M-OR-JE je (JE) modrost (M) univerzalnega Reda (OR). Morje je simbol univerzalnega UMA, ki je univerzalna Zavest. Izliv v morje je združitev individualnega z univerzalnim. Losos izkusi to modrost. Za človeka v stanju delnosti zlitje z univerzalno Zavestjo pomeni SMRT, a losos ne umre. Čaka ga še povratno potovanje, ko védenje in izkušnjo univerzalnega Reda preko svoje resničnosti (RE-KA) naredi vidno očem (POT-OK). Losos se torej obrne in spoznanje univerzalnega odnese nazaj v potok, kjer se »morje udejanji« v potoku. Tako je abstraktno presegel smrt in zdaj lahko umre telesno. Zaradi povratne poti lososa je tudi besedo LOSOS smiselno brati nazaj. Sporoča nam S-O-S-OL: si (S) Zavest/Celota/obod (O) z (S) vesoljem (OL). Ali: S-OS-OL, z (S) osjo (OS) vesolje (OL) si postal. Losos je s svojim potovanjem OS povezal z OBODOM vesoljnega kolesa in se s tem osvobodil. »Pot lososa« pa človek prejme, ko zaužije OL, ki je sestavljen iz rastlin, ki jih KRODO drži v desni roki: z OL-om človek postane VESOLJNO K-OL-O, kjer se Celota univerzalnega udejanja skozi Celoto individualnega. Ko je človek vesoljno kolo, OS (OS-SEM), se kot OS-SEB-BA preko osmih K-OL-OV, ki so ključni vesolja (OSEM), povezuje z OBODOM (O-SEM).

RIBA je že s svojim premikanjem simbol VIBRACIJE. VIBRACIJA pa je vse, kar je. Že zlog BA kaže na frekvenco (GLAS-BA, SVETLO-BA, OSE-BA ...). Zlog RI kaže frekvenco, ki se z bočenjem RINE skozi vodo. Možno je, da beseda VIBRACIJA izhaja iz besede RIBA. Lahko da je beseda izvorno bila VRIBACIJA. Podoben primer je beseda KOPRIVA, ki je še ne dolgo nazaj bila KROPIVA. Črka »R« je v premeni besede KROPIVA v KOPRIVA iz druga zdrsnila na »nehvaležno« četrto mesto. Isto pot bi črka »R« opravila pri premeni besede VRIBACIJA v VIBRACIJA. RIBA širi vibracije v okolico, istočasno pa ji omogočijo premikanje. Brez lastnih »VRIBACIJ« se losos ne bi mogel vrniti v rojstni potok.

Zgovorna je tudi podoba Kroda. Krodo je star, dolgolas in dolgograd. Beseda STAROST se lahko tolmači S-T-AR-O-S-T: si (S) ti (T) človek, nosilec individualne zavesti (AR) in istočasno Celota (O) si (S) ti (T). To pomeni, da je človek istočasno individualna zavest (AR) in istočasno univerzalna Zavest (O). Dolgi lasje in brada izražajo ČILOST: ČI-L-O-S-T, univerzalnih energij (ČI) Družina (L) cela (O) si (S) ti (T). Slovenščina ima besedo STRI-ČI, ki nam pove, da se s striženjem STRE ČI. Krodo ni ostrižen, zato s svojo podobo izraža ČILOST, ki je bila ZNA-ČIL-NOST naših prednikov, ki so znali (ZNA) čilost (ČIL) nosit (NOST).

Bela obleka simbolizira zlitje vseh izvornih energij, ki se v svetlobi izrazi kot bela svetloba, v energijah pa kot univerzalna Ljubezen (LU), ki je frekvenca (BA) praznine (ZEN), LU-BA-ZEN ali LU-BEZ-ZEN, ki polni BA-ZEN, ki je frekvenca (BA) praznine brez vsebine (ZEN). To je RA, univerzalno moško počelo, Zavest.

KRODO S SABO IN S SVOJIMI SIMBOLI POOSEBLJA VSEBINO UNIVERZALNEGA JEZIKA IN S TEM TUDI SLOVENŠČINE.

Poglejmo si še povezanost zlogov izhajajoč iz besede RI-BA. Kadar RIBAMO se s frekvenco premikamo po rezilu, ki izhaja iz postavitve ribjih lusk: navzgor je gib gladek, kot da bi potovali po ribi od glave proti repu. Ko gremo po rezilu navzdol pa se gibljemo, kot bi potovali od repa proti glavi in rezilo zareže. Zlog RI je zlog v besedi ŠI-RI-TI. Beseda ŠIRITI pove, da se nekaj ŠI-RI na podoben način kot se giblje RI-BA. Gre za širjenje vibracij. Tudi ŠI-BA se upogiba podobno kot RI-BA. Če RI-BA ŠI-BA to pomeni, da se premika zelo hitro. Zlog ŠI se preko zloga RE, ki se navezuje na REKO in na našo resničnost, poveže v glagol RE-ŠI-ITI: resničnost (RE) v širino (ŠI) gre (ITI). V primerjavi s potokom, se reka širi in s tem širjenjem vodi proti rešitvi. Rešitve se nahajajo v širitvi resničnosti. V skupnosti je to naloga STAREŠINE, katerega krasi S-T-AR-O-S-T, ki RE-ŠI težave s tem, ko drugim širi dožemanje resničnosti: STAR-RE-ŠI-NA. Če bi losos celo življenje živel v potoku, ne bi razumel morja, ker se njegove vode ne bi razširile. POT OČESA (POT-OK) se ŠI-RI v RE-KO, RE-KA se ŠI-RI in v sebi nosi RE-ŠI-TE-V, ki se RA-Z-RE-ŠI v univerzalni Resnici M-OR-JA. To je RA-Z-RE-Š(I)-ENOST. Potem proti toku LOSOS potuje nazaj, kar povzroča tudi B-OL, a ta BOL vodi k BOLJŠEMU in se konča v »NAJ-BO-OL-ŠE ZA TE«.

VESOLJNO KOLO je VZ-OR-EC vesolja, rastline pa vzorec vseh možnih povezav znotraj kolesa, ki je OS z OSMIMI KOLI (K-OL je ključ (K) vesoljni (OL)), ki povezujejo os z OBODOM, ki je »O«, O-SEM. Torej OS-SEM, OSEM in O-SEM. To stanje človeka simbolno postavi na lososov hrbet, ki ga ponese od stanja ločenosti so stanja Celote, ki se udejanji skozenj.

Zaključek

Za zaključek se spodobi zaključiti z besedo ZAKLJUČITI. Beseda ZAKLJUČITI nam sporoča, da zaključimo nekaj takrat, kadar s KLJUČEM odpremo VRATA in ugledamo to, kar se skriva ZA tem, kar je ključ zaklepal: ZA-KLJUČ-ITI. Slovenske besede dajejo zavetje globljemu pomenu. Pomen odklepajo besedna jedra, zlogi in posamezni glasovi, ki besedo tvorijo. Da sploh vidimo, kam nas KLJUČ vodi, moramo slediti LUČI: ZA LUČJO IN K LUČI ITI. Slovenščina izvorno LUČI ne vidi kot svetlobe. Svetloba je zgolj prvi viden IZRAZ tega, kar se izza LUČI skriva: Ljubezen (LU) večna (Č). Ljubezen je abstraktna in težko ulovljiva, a se prvič odklene v podobi LUČI, ki je Ljubezen (LU) vidna (UČ). Beseda ZAKLJUČITI nam tudi pove, kaj se nahaja izza odklenjenih vrat: ČI, univerzalne večne (Č) energije (I). Če želimo ZAKLJUČITI, naj bi z (Z) izvornim (A) ključem (K) Ljubezni (LU) prišli (ITI) do izvornih energij (ČI). Beseda razkrije, da je LU zlog, ki opisuje Ljubezen, sestavljen iz večnih (Č) energij (I). Zlog LU pove tudi, da je Ljubezen sestavljena iz večnih energij, ki tvorijo abstraktno Družino (L), ki se udejanja (U). S ključem odpiramo V-RA-TA, ta (TA), ki nam nudijo vstop v (V) univerzalno Zavest (RA), ki jo sestavljajo vibracije (R) izvirne (A). Slovenščina zaključí, da se izza vrat nahaja Zavest, ki se polni z Ljubeznijo, sestavljeno iz Družine večnih energij. Zato upravičeno ne govorim o KONCU knjige, temveč o ZAKLJUČKU. Beseda ZAKLJUČEK je KROŽNA, kot da bi nam sporočala, da šele ko nekaj zaključimo, dobimo nov ključ, ki odklepa VRATA ZA VRATI. Beseda nam sporoča ZA-K-LU-ČE-K: izza (ZA) ključa (K) Ljubezni (LU) lahko prideš, če (ČE) imaš ključ (K). IZZA KLJUČA JE KLJUČ, KI ODKLEPA VRATA IZZA VRAT. Jezik nima konca. Njegovo besedišče nudi nešteto ključev, ki odklepajo tako besede kot človeka, ki jezik govori. Slovenci si iz roda v rod nezavedno podajamo ključ, ne da bi vedeli, kaj odklepa. Nezavedno s sabo nosimo tako ključ kot vrata.

V knjigi sem pokazal, da ključ sodobne slovenščine ne zgublja moči odklepanja. Tu in tam ga je potrebno malo obrusiti, a le tu in tam. Večinoma besede odklepajo same sebe, takšne kot so. Peter Amalietti je zapisal, da če človek nima spomina, je kot da ne obstaja. Smo to, česar se spomnimo. Spomin naše zgodovine je kratek in zamegljen. Živimo v neki zgodovinski, modrostni, izvorni pozabi. Slovenščina

jasni in razsvetljuje globoko v neznano, neraziskano, pozabljeno obdobje, za katerega niti ni važno, kdaj in kje se je dogajalo. Bolj razveseljivo je, da se je v jeziku ohranilo bistvo tega, kar nikoli nismo vedeli, da smo pozabili. Naš jezik v sebi nosi naš skupni nezavedni spomin. Slovenščina ima v sebi ključ, ki nas kot narod lahko osvobodi zgodovinsko, psihološko, bivanjsko in evolucijsko. Lahko nas odklene tako, da nas ponovno poveže v modrosti, védenju, zavedanju in s tem pripomore k drugačnemu pristopu bivanja.

Slovenščina uči, da če ne spoštujemo MATERE ZEMLJE, VELIKE MATERE KAR, SMO IZGUBILI OČETA RA (univerzalna Zavest). Če pa živimo ločeno od ABSTRAKTNEGA OČETA RA, IZGUBIMO ODNOS TAKO DO ABSTRAKTNE (univerzalna Ljubezen), KOT DO SNOVNE MATERE KAR (Zemlja). Slovenščina nas opomni, da moramo istočasno rabiti RA (RABITI) in istočasno S KAR BITI (SKRBETI, katere stara različica je SKRABITI): BITI RA IN SKRBETI S KAR. Na ta način slovenščina odklepa svoje besede in nam omogoča, da najdemo izvirne pomene, katerim besede dajejo varno zavetje. Pokazal sem, da slovenščina z zgradbo svojega besedišča izpričuje, da je eden od narečij univerzalnega jezika. Postavlja se ob bok drugim njegovim narečjem: svetlobi, glasbi, matematiki, prostoru. Vsa narečja izvirajo iz izvirnega univerzalnega jezika, ki je jezik abstraktne razsežnosti: Zavesti in energij. Slovenščina nam s svojo zgradbo besedišča sporoča, da smo izgubili globok in obsežen del naše zgodovine. Vendar to ni nič presenetljivega, saj je njena zgodovina najverjetneje predzgodovinska, ki se je nihče ne samo ne spomni, ampak se je nobeden ne more spomniti, ker je preveč stara. Kar o tej izgubljeni zgodovini moramo vedeti, je ostalo zapisano v besedah samih.

Razkritost SPREGLEDANE SLOVENŠČINE nudi tudi drugačen pristop pri poučevanju slovenščine. Kaj otrok, šolar, dijak, študent, vidi v besedi? Kaj mu beseda pove o sebi? Kaj mu beseda pove o njem? Kaj mu jezik skozi besede govori z življenju, namenu bivanja, hrani, odnosih, vedénju, o človeku, ljubezni, času, prostoru, delu, mitologiji ... Jezik je tako zelo živ, da njegove besede živijo na različnih ravneh resničnosti. Bogastvo tega kar imamo, bi bilo dobro prenesti na zavedno raven, da ne bi jezik samo »razumeli«, temveč ga tudi dojeli in živeli. Jezik v njegovi izvorni globini dojamemo šele takrat, ko z njim govorimo isti jezik. Ko ne razumemo samo kaj besede pomenijo, ampak razumemo besede same po sebi skozi njihovo zgradbo. Vse velike religije imajo svoje svete knjige, mi imamo pa JEZIK, KI JE SVET, tak, ki je z (S) védenjem (VE) tebi (T) Slovenec in Slovenka, na razpolago. V njem ima tebe (TE) vsega (VS), če ga odkleneš. SVET je vse (SVE), kar ti (T) si, če z (S) védenjem (VE) ti (T) postaneš SVET. Takrat vse postane SVETO. Slovenščina pravi, da brez KLJUČA ne moremo priti do ZAKLJUČKA. Če nimamo ključa, ki bi odpiral vrata, lahko različna vrata med seboj samo primerjamo. S primerjanjem

podobnosti in različnosti vrat, se ne da izvedeti, kaj je za njimi. Slovenščina je kot ženska: če jo vidimo golo, ne vemo še ničesar o njej. Tudi, če jo z drugimi primerjamo po videzu, ne vemo o njej še zmeraj ničesar. Šele ko odkrijemo ključ do njenega bistva, se odpre. Šele takrat jo spoznamo. A nikoli do konca, saj se za vsakimi vrati skrivajo druga vrata, ki vodijo v vse razsežnosti bivanja.

Slovenščina je živ jezik, ki izhaja iz Življenja. Niso ga ustvarili jezikoslovci. Oni so ga vzeli samo v preučevanje in varstvo. Ker slovenistika izhaja iz strogo razumskih zasnov, ne pa iz Življenja, in iz tega, kako Življenje dojema Presežno, zeva med znanstvenim pristopom in jezikom pomenski prepad, ki od jezika oddaljuje tudi narod. S tem, ko Ivan Cankar v svoji črtici opiše zatajitev matere, ne opiše zgolj občutka manjvrednosti ob dojemanju svojega, temveč razkrije umetno ustvarjen in privzgojen MI-T (misli (MI) stanje (T)), ki pesti Slovence v odnosu do slovenščine in slovenskega, s tem pa do nas in našega. SPREGLEDANA SLOVENŠČINA poskuša zapreti ta pomenski prepad, vabi in nagovarja, da se v raziskovalnem duhu neobremenjeno ozremo iz jezika v Življenje in iz Življenja v jezik ter oba ugledamo v novi LU-ČI, kako se zrcalita eden v drugem. Tako bo začel nastajati ŽIV-E-ČI dvojezični SLOVENSKO – ŽIVLJENJSKI in ŽIVLJENSKO – SLOVENSKI slovar: slovar Enosti – slovar »SLOVENOSTI«.

Mogoče je nastopil čas, ko se bomo prenehali samo drsati po zamrznjeni podlagi JEZ-ERA JEZ-IKA in se v novi pomladi, ki bo raztopila leden oklep, potopili v njegove globine, kjer bomo, začuda, lahko globoko zadihali.

IZBOR KNJIG ZALOŽNIŠTVA JUTRO

- ▷ Anton Perdih: Izvor Slovencev in drugih Evropejcev, 3. izd.
- ▷ Anton Perdih: Origin of Europeans
- ▷ Angel Martelanc: Razmisleki o naši preteklosti
- ▷ D. Žunkovič, L. Verbovšek: V senci zgodovine
- ▷ Leopold Verbovšek: Danes, iz včeraj za jutri
- ▷ Lucijan Vuga: Veneti v Troji
- ▷ Lucijan Vuga: Davnina govori
- ▷ Lucijan Vuga: Megalitski jeziki
- ▷ Ivo Petkovšek: Belinov kodeks
- ▷ Ivo Petkovšek: Slovenci in Graal
- ▷ Ivo Petkovšek: Sanskrt in slovenščina
- ▷ Aleksandra Gačič: Bogumil Vošnjak, politik in diplomat
- ▷ Miloš Vauhnik: PE-FAU in XX. stoletje
- ▷ Miloš Vauhnik: Austriam esse delendam
- ▷ Ladislav Bevc: Spomini
- ▷ Ivan Puntar - Štacnar: Dnevnik 1923-1943
- ▷ Simon Rutar: Zgodovinske črtice iz poknežene grofije goriško-gradišćanske
- ▷ Franc Perko: Gozd in gozdarstvo v Bleiweisovih novicah 1943-1902

www.jutro.si

Metod Žunec
SPREGLEDANA SLOVENŠČINA
Izvirno ozadje slovenskega besedotvorja

Jezikovni pregled:
Neva Hönn

Oblikovanje in prelom:
ONZ Jutro

Izdalo in založilo:
Založništvo Jutro,
Jutro d.o.o., Črnuška cesta 3, Ljubljana

Za založbo:
Stanislav Kodrič

© 2022 avtor in založba

*Grafika na naslovnici je
iz knjige Slava vojvodine Kranjske.*

Vse pravice pridržane.

*Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati in
razširjati brez pisnega dovoljenja avtorja in založnika.*

Natisnjeno v Sloveniji, tisk na zahtevo.
Cena ob izidu 38 €.

Naročila:

JUTRO d. o. o., Črnuška c. 3, p. p. 4986, 1001 Ljubljana

Tel. (01) 561-72-30, 041 698-788

E-pošta: JUTRO@SIOL.NET

Spletna knjigarna: WWW.JUTRO.SI